

Quỳnh Dao

Tình Ga Nhỏ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Tình Ga Nhỏ

Chương 1

- Anh Khương! Anh Khương ơi! Em đến đây nè!
Điền từ cửa cái luôn miệng kêu to đến tận thang lầu.
Không có tiếng trả lời, chung quanh đều im lặng. Điền lại
kêu:

- Anh Khương! Anh Khương ơi!

Chị Ở, chị Thái từ cửa hông nhà bếp bước ra:

- Thưa cô, cậu con không có trên lầu.

Điền chống nạnh, chu nhọn đôi môi:

- Ảnh đi đâu vậy? Rõ ràng dì tôi gọi điện thoại bảo là ảnh
có ở nhà mà?

Cô gái mười bảy tuổi này chừng như có hơi giận. Chị Thái
chỉ ra ngoài:

- Cậu con không có ở trong nhà. Ở ngoài vườn đó!

Điền lại kêu lên:

- Lại ở trên ngọn cây? Ôn độ lên đến 30 độ như vậy, bộ
ảnh không sợ nắng đốt cháy hay sao?

Chị Thái mỉm cười lắc đầu, bước trở vào bếp.

Điền ngoảnh cổ, cắn môi có vẻ ngang ngược, liến thoắng.

Nàng nhú mũi:

- Được rồi, tôi đi kiếm ảnh!

Nàng vừa đi vừa nhảy về phía sau vườn. Nàng là một cô gái ai trông thấy cũng mến. Năm nay nàng mười bảy tuổi. Nàng luôn mặc những bộ y phục thời trang hợp với lứa tuổi nàng, nhưng tuyệt nhiên không son phấn. Nàng là một cô gái trẻ có tánh giản dị, khác hẳn với các cô chỉ mới tí tuổi đầu mà đã ăn diện diêm dúa.

Nàng còn đi học, năm nay đã lên lớp mười một. Học lực của nàng không phải giỏi nhất lớp, mà cũng không phải tệ nhất lớp. Cũng như con người của nàng tuy không phải đẹp tuyệt trần, nhưng duyên dáng ai thấy cũng mến.

Tên nàng không phải chỉ gọi là Diên. Ở trường nàng là Văn Tiểu Diên. Chỉ khi về nhà thì mọi người, kể cả đứa em trai lên ba, đều gọi nàng là Diên.

Tóc nàng cắt ngắn nên xem rất liến thoắng. Nàng có làn da trắng hồng. Nụ cười của nàng thật là ngây thơ. Tiếng nói của nàng vừa lớn vừa trong. Lại còn một điều dễ thương nữa là khi nàng nói chuyện nghe dòn như tiếng pháo nổ.

Có một điều đặc biệt khác là con người nàng luôn có rất nhiều câu hỏi đặt ra. Nàng thường hỏi tại sao? Tại sao?... Các bạn học cùng trường rất thích chơi với nàng. Họ gọi

nàng là "cục kẹo thơm".

Khương là anh bạn dì với nàng, lớn hơn nàng một tuổi.

Hai người đã sống bên nhau ngay từ lúc nhỏ, nhưng...

Nàng không làm sao hiểu được tánh tình của Khương!

Hai người cùng học một trường, ngày ngày gặp nhau ở trường, nhưng không bao giờ Khương chủ động tiếp xúc với nàng. Không khi nào chàng lên tiếng nói gì với nàng trước.

Không đứa con trai mười tám tuổi nào lại có tánh trầm lặng như chàng. Bạn học cùng trường đều gọi Khương là "Khoa học quái nhân"!

Với cái biệt hiệu khó nghe ấy, có lẽ họ gán cho chàng do bởi chàng ít nói. Vì họ nhận rằng chỉ có những "Khoa học quái nhân" mới không thích nói.

Khương chẳng những trầm lặng mà chàng còn có tánh cô độc.

Ngoài người em gái bạn dì là Điện, e là... không còn ai muốn gần gũi làm bạn với chàng nữa. Chẳng phải thế sao? Có ai thích gần một người suốt ngày trầm lặng như khúc gỗ?

Nhưng Khương lại là một người con trai khá đẹp. Người trầm lặng thường thích dùng khối óc để nghĩ ngợi. Đôi mắt chàng có vẻ rất thâm trầm. Trong cái thâm trầm ấy lại có

vẻ lạnh lùng. Nhưng đây là đôi mắt rất hấp dẫn.

Lông mi của Khương thật dài và rất rậm. Nó đẹp gần như con gái. Tuy nhiên, ngoài cặp lông mi, cả người chàng có nét đẹp khỏe của một đứa con trai.

Chàng không cao lắm, chỉ độ một thước sáu mươi lăm, nhưng vì cặp giò dài nên xem chàng rất cao.

Khương không thích vận động. Chàng chỉ thích nghỉ ngơi nên rất gầy. Nhưng chàng không gầy để lòi xương, xấu xí. Một người con trai như vậy dễ trở thành mục tiêu cho các cô gái ngắm. Nhưng... lúc nào chàng cũng trầm lặng, thu mình vào một góc, tựa hồ... trên thế giới này không có phần nào thuộc về chàng cả.

Chàng trầm lặng và lạnh nhạt quá đáng. Chàng thích mặc quần cao bồi, áo mỏng, nhưng chàng không phải hạng thanh niên quá mới.

Diễn Văn khen chàng giống một tài tử điện ảnh đã quá cổ nào đó. Vì hai người đều là loại trai buồn buồn, nhưng nhìn vào dễ có thiện cảm. Mẫu người này đều là người tốt cả. Đáng tin không?

Diễn chạy thẳng ra sau vườn. Từ xa nàng đã đưa mắt nhìn lên ngọn cây cao lá rậm rạp. Đây là một cây đã trồng trong vườn.

Đây là cây riêng của Khương. Nàng biết lắm, Khương

dùng nhiều mảnh gỗ tạo thành một cái chòi nhỏ trên ngọn. Chàng cũng dùng nhiều mảnh gỗ bao tròn làm thành một cái mái có thể che được ánh nắng mặt trời. Cái chòi này chỉ đủ chứa một người thôi.

Khương đã thu mình nằm yên trong chòi ấy. Ôn độ dù lên cao 30 độ cũng không ảnh hưởng chi tới chàng. Chàng gối đầu trên hai tay nằm yên lặng, suy nghĩ đầu đầu.

Điền đứng dưới gốc cây kêu lên:

- Anh Khương! Anh Khương ơi! Em đến đây nè!

Khương chau mày lộ vẻ khó chịu. Ôn độ lên cao làm cho khuôn mặt trái xoan của Điền ửng hồng. Nàng lại gọi:

- Anh Khương ơi! Anh có nghe không? Có phải anh ngủ không?

- Anh làm thinh hoài, em trèo lên đấy nhé. Chán anh quá! Có lẽ vì Điền đòi trèo lên nên Khương mới sợ. Chàng từ từ ngồi dậy.

Chàng biết cá tánh của Điền không sợ gì cả, hễ nói là làm.

Chàng không muốn Điền trèo lên. Chàng lạnh nhạt:

- Cái gì vậy?

Sự lạnh nhạt của chàng như phủ lên ánh nắng nồng một lớp sương lạnh. Điền thấy chàng trả lời thì vui mừng lắm:

- Dì cho phép anh đưa em đi xi- nê.

Hễ Khương bằng lòng nói chuyện với nàng là nàng sẽ vui,

không chú ý gì đến thái độ của chàng.

Khương nói xuội lơ:

- Bảo dì đưa em đi.

Điền lại chu nhọn đôi môi:

- Ai cần dì đưa đi. Đi với người lớn không vui tí nào.

Khương nhìn nàng:

- Anh không đi!

Điền kêu to:

- Tại sao vậy? Anh tự nguyện ở đây chết thiêu hả?

Khương lại nằm xuống:

- Anh không thấy nóng.

Điền hết sức tức giận. Nàng đứng đấy một hồi lại to tiếng nói:

- Anh là người ta chớ đâu phải chim, mà cứ nằm lì trong ổ vậy? Không biết mắc cở! Anh không đi thì thôi, ai cần!

Khương chẳng để ý tới cử chỉ giận dỗi của nàng. Chàng chỉ ngó đăm đăm lên bầu trời cao. Điền giậm chân:

- Em đi tìm anh Mỹ dẫn em đi!

Nói đoạn nàng quay gót đi nhanh. Nàng tưởng là Khương sẽ gọi nàng lại, vì Khương không ưa gì Mỹ. Khương thường bảo Mỹ là thằng con trai học dở, chỉ biết bắt chước theo người ngoại bang.

Nhưng Khương không lên tiếng, chàng vẫn nằm lì ở đấy.

Điền cắn môi. Nàng thất vọng bước đi luôn.

Khương vẫn nằm trong "chiếc ổ" trên ngọn cây của chàng. Chàng không để ý đến sự giận dỗi của Điền. Chàng không để ý đến ai cả. Vì chàng cảm thấy bất cứ ai cũng không dính dáng gì tới chàng, ngay đến cô em gái bạn dì khả ái là Điền cũng vậy.

Chàng không thích chung sống với mọi người và cũng không quen không khí chung sống. Chàng là một người có tánh độc lập... Cái thú độc lập cô quạnh.

Chàng cảm thấy chỉ có sống cô độc như vậy chàng mới vui. Chàng không thể hòa mình với ai... và mọi thứ trên thế giới này cũng không thích hợp với chàng.

Lắm lúc chính chàng cũng phải hoài nghi lấy mình. Nếu chàng sống như vậy thì sự hiện diện của chàng trên mặt đất này chẳng phải là thừa lắm sao?

Chàng không thấy luyến tiếc cõi đời, nên chàng cũng không biết yêu quý sinh mệnh. Chàng bằng lòng làm một con chim bé nhỏ để được vui sướng tự tại hơn. Mới mười tám tuổi đầu mà chàng đã có ý nghĩ sinh mệnh là một thứ gánh nặng. Thật là lạ.

Chàng vẫn nằm lì, mặc cho những hạt mồ hôi thấm qua áo, mặc cho không khí oi bức nung đốt cơ thể. Chàng nằm trơ ra như khúc gỗ.

Màu trời đã ảm đạm. Hoàng hôn đang đến trong im lặng.

Khương vẫn nằm trong chiếc ổ của chàng.

"Chiếc ổ" là danh từ của Điền gán cho, nhưng xem ra thật thích hợp. Điền là một cô gái khả ái, luôn thích gần chàng.

Nhưng nàng vẫn không làm sao hiểu được cá tánh của chàng. Chỉ nằm im trong chiếc ổ trên ngọn cây, chàng mới cảm thấy êm ấm và thân thiết.

Một cảm giác quái lạ.

Khương đã ngồi dậy vì sắp đến giờ dùng cơm tối rồi.

Chàng bực mình. Tại sao con người không thể ăn mà không thấy đói?

Chàng định leo xuống thì nhìn thấy cô gái hàng xóm. Cô gái này có lẽ lớn tuổi hơn chàng. Năm nay cô độ chừng hai mươi hai tuổi, trông như một sinh viên.

Cô ta là một cô gái dịu hiền, duyên dáng rất đẹp.

Cô gái cũng đã trông thấy chàng trên chiếc ổ. Nàng mỉm cười một cách thân mật. Một luồng hơi nóng chạy khắp mình Khương. Khuôn mặt lạnh lùng của chàng như được tăng thêm nhiệt độ.

Chàng rất thích nàng, vì nàng có thể mang đến tâm linh chàng sự ấm áp và bớt trống trải. Chàng không thể cắt nghĩa tại sao mà chỉ biết đó là một hiện tượng tự nhiên. Thích là thích, thế thôi, làm sao giải nghĩa nguyên nhân

được?

Một điều lạ nhất là từ trước tới nay Khương vẫn chưa quen với cô gái ấy nhiều. Chàng chỉ biết cô ta là giáo sư trung học, chỉ biết cô ta họ Trương, chỉ biết cô ta lớn hơn mình.

Nhưng điều kiện đó chưa đủ để làm chàng phải mến thích cô ta. Thế nhưng... chàng lại mến thích cô ta!

Mọi lần chàng nằm trên ổ và nhìn thấy cô ta đi dạy hoặc từ trường trở về là lòng chàng vui vui.

Khương chẳng những thích cô giáo sư họ Trương, mà chàng cũng thích luôn chiếc xe hơi con cóc rất tầm thường, sơn màu bơ của nàng.

Cô giáo Trương tuy trang nhã nhưng rất dạn dĩ. Cứ mỗi lần trông thấy Khương là nàng lên tiếng chào trước.

Cô Trương đã vào trong nhà. Khương cũng thông thả leo xuống khỏi ngọn cây. Đã tới bữa cơm tối, nhưng chàng hoàn toàn không thấy đói.

Trên bàn ăn toàn những thức ăn ngon, bên cạnh là cha mẹ ruột lúc nào cũng chăm sóc đến chàng, nhưng chàng cảm thấy nuốt không trôi.

Cha mẹ luôn luôn lo lắng đến chàng, điều đó chàng biết lắm. Nhưng... chàng không muốn nghĩ ngợi thêm nữa. Đó chỉ là một cơn ác mộng.

Chàng buông chén rời khỏi bàn ăn. Chàng lúc nào cũng có vẻ khác thường. Cha mẹ chàng dù lo lắng nhưng không ngạc nhiên, vì cử chỉ của chàng lúc nào cũng lạ lùng như vậy.

Nhìn sắc mặt của Khương, tựa hồ tất cả mọi người trên đời này đều có lỗi với chàng, chỉ trừ cô giáo Trương bên cạnh!

Chàng trở vào phòng riêng. Gian phòng rất rộng. Sống trên đất Hồng Kông mà được như vậy là hiếm có lắm rồi. Khương hoàn toàn không thích gian phòng của mình.

Chàng cảm thấy nó quá rộng, quá trống trải, lại lạnh lùng. Chàng bằng lòng có một gian phòng nhỏ hơn, kém hơn một tí, nhưng có không khí ấm áp.

Ngôi nhà của cô giáo Trương chắc chắn có đủ các điều kiện đó! Khương quả quyết như vậy, vì chàng nhìn thấy nụ cười tươi vui của cô giáo Trương là tin như vậy.

Nghĩ đến cô giáo Trương thì lòng chàng cảm thấy ấm áp vô cùng. Từ trước tới nay không ai được chàng để ý như cô giáo Trương. Trông thấy nàng thì cả người chàng rung động lên. Từ cái gật đầu chào, từ cái mỉm cười của cô giáo Trương đã mang đến cho chàng một niềm hy vọng. Phải. Cô giáo Trương chính là nguồn hy vọng của chàng. Điều đó... là một cái gì không thể có được. Chàng biết lắm.

Chàng thích nàng như vậy, nhưng chỉ là thích ngằm trong lòng. Không khi nào chàng nói ra với ai. Không khi nào cả! Mến thích một người mà lại giấu nhem tình cảm đó, tự mình ôm ấp tình cảm đó thì quả thật là một thế giới riêng tốt đẹp làm sao.

Niềm vui duy nhất của Khương là sự giữ kín tình cảm đó trong lòng của mình. Đây là một điều bí mật của chàng, trên thế giới này không có người thứ hai biết được.

Đúng vậy, ngay đến cô bé Điền là người thích tò mò tìm hiểu nhất cũng không biết được.

Nghĩ tới Điền là chàng tự nhiên chau mày. Không hiểu tại sao một cô gái suốt ngày chỉ biết cười, suốt ngày không biết ưu tư là gì như Điền, mà vẫn cứ bám sát theo chàng mãi. Chàng không nhớ rõ từ lúc nào, nhưng chàng nhớ từ khi mình có sự hiểu biết là Điền đã sống bên cạnh mình.

Hai người dính nhau như hình với bóng.

Cô bé ấy đã bám theo chàng trên mười năm rồi. Điền là người em gái bạn dì duy nhất của chàng, nhưng có ai bắt buộc một cô em gái họ ngoại nhất định phải bám sát theo người anh bạn dì?

Chàng cảm thấy Điền trẻ con và chưa biết gì. Đã mười bảy tuổi đầu mà suốt ngày chỉ biết có ăn chơi. Nếu so với cô giáo Trương thì kém hơn xa quá.

Cô giáo Trương ngoài thì giờ đi dạy và đi nhà thờ thì suốt ngày không thấy cô bước ra khỏi cửa. Chường như cô cũng rất hiếm bạn bè. Khương thích như vậy.

Những cô gái đột sống mới thật đáng sợ. Chàng bằng lòng một cô gái thủ cựu hơn. Tất nhiên, cô giáo Trương không thể gọi là thủ cựu. Nàng chỉ là một người con gái có giáo dục. Khương nghĩ chỉ ở nhà chàng bảo cô giáo Trương đã tốt nghiệp đại học.

Một sinh viên đại học tất nhiên có khác. Khương đã nghĩ như vậy. Chàng cũng sẽ lên đại học. Chàng cũng sẽ học hỏi để trở thành một người có giáo dục.

Ngoài ra chàng thấy cô giáo Trương luôn mặc y phục thật sang trọng, dễ coi. Vậy việc này có tương quan gì đến người học bậc đại học không?

Chàng lại nghĩ tới Điền. Cô gái này ngoài bộ đồng phục ở trường lại có rất nhiều quần cao bồi, quần sọt hờ dùi và những chiếc mi-ni díp ngắn đến... đáng sợ!

Điền là một cô gái thiếu giáo dục. Chàng buồn bã lắc đầu. Không khi nào chàng lại mến thích một cô gái thiếu giáo dục. Chàng khẳng định như vậy.

Về cách ăn nói của Điền chàng cũng không thích. Nàng nói hấp tấp, vội vàng lại to tiếng. Một cô gái cần phải điềm đạm như cô giáo Trương.

Dưới mắt của Khương cô giáo Trương là một người con gái rất hoàn toàn.

oOo

Điền vẫn luôn bám sát bên Khương:

- Đi với em đi, anh Khương!

Nàng chu nhận đôi môi đỏ tự nhiên lên:

- Hôm nay là sinh nhật của chị Ái Lâm. Chị ấy bảo anh nhất định phải đi!

Chàng lạnh nhạt:

- Anh không đi. Em hãy tìm Mỹ cùng đi với.

Điền kêu lên:

- Ai mà đi tìm anh ấy. Con người gì vừa hẹp hòi lại vừa tự cao, tưởng đâu mình là đẹp trai nhất... xí!

Điền gay gắt:

- Tại sao vậy? Anh ở không mà.

Khương dứt khoát:

- Anh ghét đi lắm.

Điền kêu to:

- Ghét hả? Khiêu vũ mà anh cũng ghét? Anh Khương, vậy chuyện gì anh mới thích?

Khương không giận mà cũng không nói gì. Chàng chịu đựng với Điền đã quen rồi.

Điền vẫn không nhường bước:

- Chả lẽ anh chỉ biết thích khí hậu oi bức ba mươi ba độ?

Chỉ thích nằm lì trên chiếc ổ của anh?

Đôi bạn sống bên nhau từ hồi bé thơ, nàng không cần giữ gìn hay khách sáo.

Khương trừng mắt nhìn nàng:

- Đó là chuyện riêng của anh.

Nàng nắm cườm tay chàng:

- Anh Khương...

Chàng giãy sút tay ra, lạnh lùng:

- Đừng theo làm rộn tôi! Cô về đi!

Chàng đứng dậy đi thẳng ra sau vườn, không ngoái đầu lại nhìn. Chàng lại lên chiếc ổ trên ngọn cây. Chàng là người chớ không phải chim, tại sao lại thích ngọn cây, thích chiếc ổ?

Chàng thật lạ lùng, khác hẳn với mọi người. Tại sao vậy?

Điền cảm thấy thật khó hiểu. Nàng đứng trơ trơ một lúc rồi gọi to:

- Dì ơi, dì!

Mẹ Khương từ trên lầu hồi hả chạy xuống.

Điền méc:

- Anh Khương không chịu đưa con đi dự khiêu vũ.

Mẹ Khương lắc đầu:

- Thằng đó thiệt!

Khương là con trai duy nhất của bà, nhưng bà hoàn toàn không hiểu được cá tính của con. Bà không có cách nào để tìm hiểu con.

Sắc mặt của Điền như có vẻ van lơn:

- Kia dì...

Mẹ Khương lắc đầu. Bà không thể giúp gì cho nàng được. Một con người có tánh cố chấp như Khương, khi đã quyết định một chuyện gì thì không ai thay đổi được nữa.

Bà không hiểu tại sao đối với một người con gái thơ ngây, liến thoắng và đáng yêu như Điền, mà Khương lại có vẻ chán ghét?

Đúng vậy, thái độ của Khương đúng là chàng ghét Điền.

Mẹ Khương gượng cười:

- Con hãy tìm... những bạn trai khác đi với.

Điền chu nhận đôi môi, đứng im một lúc. Nàng bỗng vui trở lại:

- Được rồi, con đi tìm Mỹ!

Nàng mỉm cười rồi quay gót ra đi. Điền không có thời giờ và cũng không có lòng nghi ngờ ai. Nàng không bao giờ tìm hiểu tại sao lúc nào Khương cũng từ khước những đề nghị của mình. Nàng đã quen rồi.

Ngay từ lúc nhỏ Khương đã đối xử với nàng như vậy. Lúc nào chàng cũng lạnh lùng. Hay Khương là một con người

trời sanh ra như vậy?

Điền trở về nhà cách đây một con đường và gọi điện thoại ngay:

- Anh Mỹ, tôi đây, Văn Tiểu Điền đây.

Trong ống nghe có tiếng đáp vui vẻ của một người con trai. Rõ ràng anh này lấy làm vui thích được cùng đi với Điền. Điền nói tiếp:

- Anh hãy đưa tôi đi dự tiệc khiêu vũ.

Mỹ đồng ý ngay chẳng cần nghĩ ngợi. Anh hẹn giờ với Điền. Mọi việc thật dễ dàng quá.

Điền để ống nghe xuống. Nàng suy nghĩ: Tại sao Khương lại khác với những người con trai khác?

Mặc dù Mỹ là một thanh niên đẹp trai, nhưng Điền thấy thà là được Khương đưa nàng đi vẫn vui thích hơn. Khương là anh họ ngoại của nàng, ngay từ lúc nhỏ họ đã sống cạnh nhau. Đáng lý hai người phải thân mật lắm, thế nhưng vì đâu Khương lại lạ lùng như vậy?

Khương là một "quái nhân". Đây là ý nghĩ của Điền. Chẳng lẽ suốt đời Khương lại thích sống cô độc chẳng?

Điền là một cô gái vô tư lự. Khi đã có người đi chung thì nàng cảm thấy vui, chẳng cần biết người đó là ai. Nàng ngồi bẹp xuống thảm len vừa ăn bôm vừa nghe đĩa nhạc. Nàng là con một, nhưng nàng không có cảm giác cô độc.

Cha nàng đi làm mỗi tối trở về nhà rất đúng giờ để chơi đùa với nàng.

Mẹ nàng ở trong thư phòng riêng, nhưng không bao giờ bà để cho đời sống nàng cô độc. Ngay từ lúc nhỏ bà đã như thế. Điền được cha mẹ săn sóc tể nhị và đầy đủ.

Nàng cảm thấy vui lắm.

Sự chăm sóc đầy đủ và tể nhị của cha mẹ quan trọng hơn bất cứ cái gì.

Khương không bao giờ ngồi bẹp trên thảm len, miệng nhai bôm, tai nghe đĩa nhạc. Hễ đi học về tới nhà, thì hầu hết thời giờ của chàng là nằm lì trên "chiếc ổ". Đây là danh từ của Điền gán cho.

Lắm lúc thời gian trôi qua từng phút một, mà chàng vẫn giữ mãi một tư thế. Chàng cũng cảm thấy nóng. Trên trán chàng lấm tấm mồ hôi, chiếc mũng-ta-gu đã ngấm ướt, sắc mặt cũng đỏ lên. Nhưng chàng hoàn toàn không chú ý. Song trong thế giới bé nhỏ của chàng, dù cho có khổ sở, chịu ép mình đi nữa, chàng cũng cố chịu. Vì chàng đã quen rồi!

Hôm ấy là một ngày cuối tuần, cô giáo Trương ở cạnh nhà không đi dạy. Chàng trông thấy chiếc xe của nàng. Chàng trông thấy nàng vui vẻ đi vào nhà. Chàng biết nàng có ở nhà.

Đối với một người mà chàng thích, chàng không có những đòi hỏi gì cao xa. Chỉ cần chàng biết nàng có ở nhà, chỉ cần nàng hiện diện không xa chàng mấy, là chàng đã cảm thấy đầy đủ rồi!

Hai người đã ở cùng xóm thật lâu và cũng chào hỏi nhau nhiều lần. Chàng đã nhận rất nhiều nụ cười của nàng nhưng từ trước tới nay hai người chưa bao giờ nói chuyện với nhau. Ngay đến một dịp để hai người bước gần nhau cũng không có.

Khương vẫn nhìn những cụm mây đứng yên. Cây đa mà chàng làm ổ đứng sát cạnh tường ngăn cách hai nhà.

Không phải chàng có ý muốn rình rập nhà của cô giáo Trương, nhưng vì đây là một cây to lớn nhất trong vườn, có thể chịu được sức nặng của chàng.

Chừng như chàng nằm lì ở đây rất yên lành. Thế giới bên ngoài bức tường không hấp dẫn được chàng. Những rạp xi nê, những hộp đêm, những nơi đánh banh bowling, những nhà hàng không có duyên gì với chàng cả.

Chàng là con người của chiếc tổ nhỏ và chiếc tổ nhỏ là của riêng chàng. Giữa chàng và nó tựa hồ là một, không thể phân chia được. Chàng đã có ý nghĩ như vậy.

Có tiếng chân bước dưới gốc cây. Chàng đã nghe rõ nhưng không cử động. Điềm lại tới chăng? Cô bé này lúc

nào cũng đến quấy rầy chàng. Đôi mày chàng đã nhíu lại. Chàng không thích cô tạ.. Chàng cũng không thích bị người ta quấy rầy.

Chàng thấy rằng mọi người đều có một cái thế giới riêng của mình. Chàng cũng vậy. Chàng không muốn ai bước chân vào "vương quốc" riêng biệt của chàng.

- Ơ!

Giọng nói thật dịu dàng, thật trang nhã và êm ấm làm sao. Chàng ngạc nhiên. Ai? Chàng dờn tia mắt từ những cụm mây xuống phía dưới gốc cây. Lòng chàng không khỏi bị xao động, bị căng thẳng... nhưng chàng vẫn không nhúc nhích. Bề ngoài của chàng vẫn lạnh lùng.

Cô giáo Trương đang đứng phía dưới gốc cây. Chỉ cách một dãy tường không cao lắm, nàng đang đứng đấy mỉm cười. Tại sao nàng lại đến? Nàng đến... để làm gì?

Nụ cười của nàng đã làm cho tâm hồn Khương xao động. Đôi bên rất gần nhau. Gương mặt của nàng có vẻ càng thêm thân mật, nhất là có những nét dịu hiền khó tả.

Khuôn mặt của nàng thật đáng yêu. Đôi mắt của nàng chứa nhiều tình cảm. Đôi môi của nàng như đang ái ngại, lo lắng. Nhưng cái đó đã làm rung động tận đáy lòng chàng.

- Ơ!

Cô giáo Trương lại kêu lên. Nàng vẫn mỉm cười. Nụ cười của nàng rất tươi và rất tha thiết. Lòng Khương đang dồn dập một cảm giác then thuồng và vui sướng lan lớn.

Chàng cũng đáp lại một tiếng khẽ:

- Ơ!

Chàng thong thả ngồi lên. Từ trên cây cao nhìn xuống cô giáo Trương rất bé nhỏ. Chàng có cảm giác như vậy.

Giọng nói của cô giáo Trương bình dị dễ thân:

- Chúng nó gọi cậu là Khương phải không?

Chàng không giấu được vẻ ngỡ ngàng ngượng của tuổi trẻ:

- Phải... tôi là Trần Trọng Khương.

Nàng gật đầu:

- Cái tên nghe đẹp quá!

Qua lời nói của nàng, thấy được nàng rất chân thành chứ không phải khách sáo. Một con người như nàng chắc chắn không bao giờ khách sáo.

- Cám ơn cô!

Khương tránh tia mắt của nàng. Chàng thích nàng nhưng lại sợ gặp nàng, sợ gần nàng. Thật là mâu thuẫn.

- Cậu rất thích... "cái ổ" này hả? Cậu ở mãi trên ấy!

Nàng cũng gọi là cái ổ? Đây là cái chòi mà? Bộ nó giống cái ổ sao? Khương khẽ gật đầu. Chàng không biết phải nói gì.

Cô giáo Trương gọi chuyện với chàng:

- Cậu... không sợ nóng sao?

Cùng nói chuyện với một người như chàng, chắc là tẻ nhạt lắm. Chàng nghĩ thầm trong bụng. Chàng bỗng nhiên có một mặc cảm tự ti. Chàng cúi mặt thật thấp:

- Tôi không nóng.

Nàng lại hỏi:

- Người bạn gái của cậu đâu rồi?

Cô giáo Trương có vẻ chưa muốn rời đi. Chàng ngửa mặt lên:

- Cô muốn nói... Điền ấy hả? Cô ta là em họ ngoại với tôi. Chỉ liếc qua là chàng đã nhìn khắp khuôn mặt của cô giáo Trương. Nàng không phải là một người đẹp, nhưng nàng đoan trang, nhất là khuôn mặt của nàng... có cảm tình, đáng yêu. Khương cảm thấy hai yếu tố ấy cộng lại, càng hấp dẫn hơn một người đẹp.

Cô giáo Trương nói thành thật:

- Cô ấy quả là một cô gái dễ thương. Cuối tuần mà cô không đến sao?

Chàng đáp:

- Cô ta đã đi dự cuộc khiêu vũ.

- Ờ, sao cậu không đi?

Cô giáo Trương lộ vẻ thích thú, phải chăng nàng cũng... cô

quạnh?

Chàng trịnh trọng lắc đầu:

- Tôi không đi. Từ trước tới nay tôi không bao giờ tham gia những buổi khiêu vũ.

Nàng rất ngạc nhiên:

- Tại sao vậy? Đó là sự xã giao chính đáng.

Chàng đáp như hờn dỗi:

- Tôi không thích xã giao.

Nàng gật đầu:

- Ờ!

Nàng đang... tìm hiểu về chàng chăng? Khương không để ý điểm này. Chàng chỉ thích nói chuyện với nàng thôi.

Chàng buồn bã:

- Cô cũng không bao giờ tham gia khiêu vũ.

Cô giáo Trương cười:

- Tôi? Khi tôi bằng cậu, ngang ngược như đứa con gái ở rừng, buổi khiêu vũ nào cũng tham gia hết.

Khương không tin. Cô giáo Trương làm sao lại là một cô gái ở rừng? Đó chính là Điền. Chàng muốn nói không tin nhưng chàng đã đè nén lời nói ấy xuống. Chàng không thể không tin tới cô giáo Trương. Chàng đã hiểu thắm như vậy. Cô giáo Trương lại nói:

- Cậu nên đi chơi, chớ nên suốt ngày giam mình trên chiếc

ổ ấy.

Chàng đáp:

- Ở nơi đây... tôi cảm thấy vui.

Tại sao cô giáo Trương mà cũng không hiểu chàng? Nàng không biết chàng vui vẻ hài lòng ở đây hay sao?

Nàng chớp mắt:

- Vui vẻ? Nếu là vui vẻ thật, thì tôi tin là có một nguyên nhân nào!

Nàng tựa hồ không tin? Nhưng chàng rất hài lòng vì cô giáo Trương bảo với chàng là có một nguyên nhân. Tất nhiên là chàng có nguyên nhân thật, nhưng không ai thấy vậy, ngoại trừ cô giáo Trương. Ai cũng bảo chàng quái dị, kỳ khôi, nhưng có ai nghĩ tới lý do? Cô giáo Trương quả là người khác biệt hơn mọi người.

Hai người lần thứ nhất mới có dịp nói chuyện với nhau, thế mà nàng đã hiểu chàng như vậy. Đây là sự hiểu biết giữa đôi bên... thật là một chuyện đáng mừng. Ngoài lòng mến thích cô giáo Trương, có thể nói Khương còn tôn kính và sùng bái nàng nữa. Chàng bạo dạn hỏi:

- Cô cũng... ít đi đâu lắm hả?

Chàng cảm thấy mình nói vậy là mình cố ý lo lắng đến đời sống của nàng... tự nhiên chàng thấy thẹn. Nàng nhướng mắt một cách khôi hài, đáp tự nhiên:

- Cậu có biết không? Ở nhà tôi cũng đã thấy vui rồi, y như cậu vậy.

Câu "y như cậu vậy" làm cho Khương rung động mạnh.

Chàng không bao giờ nghĩ đến tuổi tác của cô giáo Trương và hoàn cảnh của mình... Chàng cho rằng nàng là người tri kỷ duy nhất của mình ở trên đời này. Chàng có vẻ vui tươi hơn.

Nơi vườn hoa nhà trường, Điền trông thấy Khương ngồi nghỉ ngơi một mình. Nàng từ sau lưng rón rén đi tới, lấy tay bịt mắt chàng, cất giọng ngây thơ kêu lên:

- Đố anh biết là ai? Anh Khương?

Cần gì phải đoán? Chính là cô bé này rồi. Khương cảm thấy nàng thật trẻ con. Chàng cố giẫy khởi tay nàng:

- Đừng đùa dai!

Điền cười ấm áp như ánh mặt trời trên không:

- Anh đang nghĩ ngợi một mình gì vậy? Chúng mình hãy đi ăn kem. Tôi bao!

Khương chau mày, từ túi móc ra một đồng đô la nhét vào tay nàng:

- Em đi ăn đi!

Điền ngẩn ngơ, tại sao Khương lại cho tiền nàng? Nàng đâu có xin tiền? Nàng trả đồng đô la lại cho Khương:

- Chúng ta cùng đi. Em mời mà!

Chàng lạnh nhạt lắc đầu:

- Anh không muốn ăn.

Nàng lườm chàng:

- Nếu vậy... hãy đưa em đi.

Chàng nghĩ ngợi một lúc và gật đầu bằng lòng. Khương đã thay đổi nhiều làm Điền rất vui vẻ. Mọi việc Khương đều tốt, chỉ có điều chàng rất quái lạ, rất lạnh lùng, rất trầm lặng. Nếu thay đổi những cái đó, chàng quả là người toàn vẹn. Điền nghĩ như vậy.

Quả nhiên Khương không ăn, mà chỉ ngồi đây chờ Điền ăn hết ly kem. Điền cảm thấy cao hứng:

- Anh Khương, tối nay chúng mình đi xem xi-nê, được không?

Ít có dịp nào trông thấy Khương vui vẻ, vậy nàng nên chụp lấy cơ hội này để gần gũi Khương. Nhưng Khương lắc đầu:

- Không đi. Anh phải học bài để thi.

Điền đã hiểu tất cả:

- Anh không học bài vở gì hết. Anh suốt ngày nằm lì trên cái ổ ở ngọn cây!

Chàng trừng mắt:

- Nằm vậy có sao không?

Điền tìm kế:

- Tất nhiên là không hay. Trừ phi anh mời em lên đấy chơi.

Khương từ chối nhanh:

- Không được! Không được đâu!

Thái độ của chàng, chừng như hễ ai lên chiếc ổ trên ngọn cây của chàng là có lợi lớn vậy.

Điền trề môi:

- Tại sao không được? Chẳng lẽ anh cho là em không thể làm một cái ổ trên ngọn cây vườn nhà em và tốt hơn cái ổ của anh sao? Anh tưởng chỉ có anh là tài nhất sao?

- Tất nhiên em có thể làm đến mười cái... chòi gỗ trên cây vườn nhà em. Nhưng... không cho anh lên chơi.

Chàng không nói "ổ" như nàng. Điền giận:

- Có cái gì khó đâu? Chẳng qua lấy ít tấm gỗ mục kết lại là được. Ai thèm!

Sắc mặt của Khương thoáng vẻ bực mình:

- Anh không cần ai thèm hết!

Điền cố tình chọc tức chàng:

- Nếu vậy... chừng nào anh đi vắng nhà, em sẽ lén trèo lên ấy.

Mặt Khương đỏ bừng:

- Em...

Điền vẫn cố trêu:

- Em thế nào? Anh không thể suốt ngày đêm ở đấy giữ cái

ổ của anh. Em nhất định sẽ lên được.

- Điền...

Khương kêu lên. Chàng rất thật thà, nên không biết làm thế nào để ngăn nàng. Chàng cũng không biết nàng đang cố ý chọc tức mình chơi. Điền lại nói:

- Trèo lên ổ lén nhìn qua hàng xóm, chà thích ghê!

Điền càng tìm lời trêu chọc, nhưng nàng không hoàn toàn không có dụng ý gì. Nhưng Khương nghe thì trầm lặng ngay. Chàng thầm giật mình. Tại sao Điền lại hiểu câu chuyện cô giáo Trương? Vì có tịch nên chàng tự nhiên thấy nhột. Nhìn sắc mặt trêu chọc của Điền chàng cắn môi, quay gót bước đi.

Điền rượt theo:

- Anh Khương... nếu em không chọc anh nữa, anh bằng lòng đưa em đi xem xi-nê không?

Chàng do dự. Chàng tưởng Điền đã biết sự bí mật của mình. Cuối cùng chàng gật đầu:

- Được, nhưng từ đây về sau... không cho phép em nói tới chuyện đó nữa!

- Một lời nói cho chắc nghe!

Điền vui mừng nhảy tưng lên.

Sau khi tan học, Điền theo sát bên Khương về nhà. Nàng sợ Khương đã hứa rồi lại tìm cách thoái thác. Trên đường

về lúc nào Khương cũng nhúu đôi mày. Chàng cảm thấy khó chịu nhưng không thể làm gì khác hơn. Điền bám sát theo chàng như một con chó săn bám theo con mồi.

Nhưng... chàng là con mồi hay sao? Theo chàng lên lầu.

Theo chàng vào phòng ngủ. Cô gái nghịch ngợm này không biết ngại ngùng là gì cả. Nàng nhất định bám sát theo Khương, không chịu rời giây phút nào.

Điền ngồi cạnh chàng dùng cơm tối. Nàng ăn nhiều lại nhanh. Tia mắt nàng lúc nào cũng nhìn thẳng vào chàng.

Khương cảm thấy mình đang như bị cực hình. Chàng không thể lên chiếc ỏ trên cây nằm nghỉ một chốc, suy nghĩ một chốc. Chàng cũng không thể trông thấy nụ cười của cô giáo Trương khi trở về nhà ngược nhìn lên chiếc ỏ của chàng. Đây là một điểm rất quan trọng! Ngày nào không trông thấy cô giáo Trương thì chàng ngẩn ngơ như mất đi một cái gì.

Đây là... dấu hiệu của tình yêu chăng?

Tình yêu?... Khương đã yêu cô giáo Trương, một nữ giáo sư lớn tuổi hơn chàng? Chàng tự nhiên thẹn đỏ mặt.

Chàng không biết chuyện tình yêu. Từ trước tới nay chàng chưa hiểu yêu là gì và cũng không nghe ai nói đến. Chàng không bao giờ đọc tiểu thuyết ái tình. Phải là yêu không?

Điền tròn tròn đôi mắt đen láy của nàng nhìn chăm chú

chàng. Bao giờ nàng cũng tự nhiên như vậy, không cần để ý đến cha mẹ của Khương đang ngồi bên cạnh. Nàng hỏi rất thật tình:

- Anh Khương, anh đang nghĩ gì vậy? Em trông thấy mặt anh đỏ lên. Thật mà... em dám thề!

Khương lạnh lùng lườm nàng, không nói gì. Mẹ Khương cười đáp:

- Điền, con chớ chọc anh Khương!

Người mẹ này bao giờ cũng muốn gần và hiểu con trai mình, nhưng suốt mấy năm qua mọi sự cố gắng của bà đều vô ích. Con trai bà vẫn trầm lặng, lạnh lùng. Đối với cha mẹ chàng cũng thế. Bà tự hỏi, mình là một người mẹ tốt, không cờ bạc, không xã giao vô ích, ngay đến công ty của chồng bà cũng ít ra. Thế nhưng, con trai bà không bao giờ vui vẻ với mẹ. Tại sao vậy? Bà không tài nào hiểu được nguyên nhân. Tại sao con của người ta hoàn toàn khác biệt với Khương?

- Thật mà, thưa dì...

Điền vẫn nghiêm trang, đôi mắt tròn xoe luôn chớp chớp.

Nàng nói tiếp:

- Con trông thấy anh Khương đỏ mặt thật mà!

- Con, Điền!...

Mẹ Khương trông thấy chàng không vui muốn ngăn Điền

bảo đừng nói nữa, nhưng Khương đã bỏ chén đứng lên.

Chàng nói:

- Em thật... là ầu!

Chàng quay gót bước nhanh ra ngoài. Điền ngoảnh lại hỏi:

- Ầu! Tôi ầu?

Thái độ ngây thơ của Điền làm cho dì và dượng ngồi bên cạnh phải bật cười. Dì Điền lắc đầu:

- Xem kìa, chẳng phải con muốn Khương đưa con đi chơi sao? Tại sao con cứ chọc nó mãi? Rõ là ngốc.

Điền đỏ mặt, tỏ cử chỉ như bị rầy oan:

- Con nào chọc anh ấy? Con nói thiệt tình mà!

Dì Điền vẫn cố ý bênh con:

- Chớ nên nói tới chuyện riêng của nó làm gì.

Bà mẹ đáng thương này lúc nào cũng muốn được lòng con, nhưng không bao giờ thấy đứa con mình thay đổi.

Điền hỏi:

- Nếu vậy, anh ấy còn bằng lòng đưa con đi xem xi-nê nữa không?

Nàng bắt đầu cuống quýt. Nàng đã trêu chọc làm Khương giận rồi. Dượng Điền đáp:

- Con đi hỏi nó.

Điền quên cả ăn cơm, bỏ chạy thình thịch ra ngoài.

Khương không có trong phòng ngủ, vậy thì... chắc chắn anh ấy ở trên chiếc ỗ! Điền chạy ra sau vườn, quả nhiên từ xa nàng đã trông thấy Khương đang nằm trên ỗ. Điền ngược mắt lên hỏi qua giọng ngây thơ:

- Anh Khương, chắc anh không thể... nằm mãi trên ngọn cây mà không chịu xuống chứ?

Khương chẳng thèm nói gì với nàng. Nàng lại lên tiếng:

- Anh Khương, anh đã hứa là đi xem xi-nê với em rồi.

Khương vẫn nằm yên. Nàng nghĩ đến xi-nê thì dịu giọng:

- Anh Khương, em... không chọc anh nữa, anh bằng lòng chưa?

Khương nhìn ráng đỏ trên trời, đôi môi khép chặt. Điền nói như muốn khóc:

- Anh Khương!...

Nghĩ tới việc đi xem xi-nê có thể trở thành ảo ảnh, vậy nàng không đau lòng sao được? Bỗng Khương ngồi dậy, chàng nhìn sang bên kia vách tường. Chàng nhìn sững sờ một lúc lâu, đôi môi chàng hiện lên một nụ cười ấm áp. Một nụ cười! Điền có thấy chăng? Tại sao Khương có thể cười? Chàng cười với ai? Điền lấy làm lạ đưa mắt nhìn sang phía bên kia, nhưng nàng không thấy gì.

Nếu nàng trèo lên chiếc ỗ trên cây... việc này đối với nàng không phải là một chuyện khó. Nhưng chắc là Khương sẽ

không bao giờ tha thứ cho nàng. Điền không thể im lặng, to tiếng hỏi:

- Anh Khương, anh đã... trông thấy những gì?

Khương lườm nàng. Nụ cười ảm áp trên môi chàng tắt mất. Xem chàng như đã làm xong một nhiệm vụ gì, thở phào nhẹ nhõm. Rồi chàng thông thả trèo trở xuống. Một niềm hy vọng mới lại nảy ra trong lòng Điền. Nàng hỏi:

- Chúng ta đi xem xi-nê bây giờ nhe, anh Khương?

Chàng không trả lời dứt khoát. Qua một lúc lâu chàng mới cố gắng thốt ra một tiếng "Ừ". Điền hết sức vui mừng.

Khương bằng lòng đưa nàng đi xem xi-nê thì chuyện gì khác nàng cũng không cần biết. Sự hoài nghi vừa rồi nàng cũng quên tuốt. Hai người là anh em họ ngoại, cùng sống bên nhau từ lúc ấu thơ, vậy họ có thể đi chung nhau bất cứ lúc nào. Tuy Khương có tánh rất lạ nhưng Điền đã quên đi, không còn thấy đó là lạ nữa.

Sau khi Khương dẫn Điền bước ra cửa, thấy cánh cửa sau chàng có chiếc xe con cóc màu bơ đậu tại đây. Khương chú ý nhìn chiếc xe. Điền không hiểu gì. Nàng thấy đó là một chiếc xe, vậy có gì đáng nhìn? Nàng thơ ngây hỏi:

- Anh nhìn gì vậy?

Chàng không trả lời, bước nhanh đi tới. Có nhiều việc rất lạ. Vừa rồi khi Khương ngồi trên ngọn cây, bỗng chàng lại

mỉm một nụ cười ấm áp. Giờ đây Khương lại chăm chú nhìn chiếc xe hơi bé nhỏ. Tuy Điền là một cô gái ít chịu tìm hiểu những gì chung quanh nhưng nàng cũng bắt đầu lấy làm lạ.

Sự tò mò là khởi đầu của tất cả mọi việc. Nàng không hỏi nữa, nhưng nàng đã quyết định tìm hiểu những bí mật này. Còn giờ đây... cần phải đi xem xi-nê trước đã. Xuất hát mà hai người cùng xem là một phim vui. Điền cười thật nhiều. Nàng là một cô gái thơ ngây, tình cảm bộc lộ rất chân thành. Khi giận thì nàng khóc, khi cao hứng thì cười. Nàng không cần biết đây là trường hợp nào.

Nhưng còn Khương thì sao? Chàng có nhìn những hình ảnh trên màn bạc không? Khi mọi người cười ngất, chàng có cười theo không? Lạ thật, chàng vẫn thản nhiên như không thấy gì hết. Chàng đang có tâm sự gì? Tại sao từ đầu chí cuối chàng vẫn lạnh lùng, thản nhiên? Khi tan xuất hát, Điền vui vẻ hỏi chàng:

- Phim có hay không?

Chàng chỉ đáp lạnh lùng:

- Dối gạt người ta thôi!

Nàng không hiểu gì hết:

- Anh nói gì?

Chàng khinh thường:

- Trên đời này làm gì có nhiều chuyện đáng cười như vậy?

Nàng hỏi lại chàng:

- Tại sao lại không có?

Chàng lắc đầu nhưng không chịu giải thích.

QUỲNH DAO

Tình Ga Nhỏ

Chương 2

Do ở lòng tò mò muốn khám phá bí mật, Điền quyết định lên lên chiếc ỏ của Khương. Chiều ngày thứ bảy, nàng biết Khương đã đi học thêm, phải đến năm giờ mới về tới. Đây là một cơ hội tốt cho nàng.

Ăn xong cơm trưa nàng liền sang nhà Khương. Nàng vẫn thường tới nên trong nhà không ai hỏi nàng tới có chuyện gì. Cố nhiên nàng không bao giờ nói thật là sẽ leo lên cái ỏ của Khương, bằng trái lại thì dì nàng đã phản đối. Dì nàng lúc nào cũng chiều con, sợ con giận. Nàng kiên nhẫn ngồi ở phòng khách dưới nhà xem tạp chí. Dì nàng thấy nàng

ngồi yên như vậy cũng lấy làm thích, cho là nàng đã đổi tánh.

Đến quá trưa bà cần phải đi ngủ một chốc vì đó là thói quen của bà. Bà lên lầu ngủ trưa. Điền ngó quanh không thấy ai nữa bèn lén ra sau vườn. Khí trời vẫn hết sức nóng bức, ôn độ kế chỉ đúng 30 độ. Từ dưới gốc cây Điền ngược nhìn cái ổ nhỏ bằng gỗ rất đơn sơ trên ngọn cây. Ở đây có gì đáng cho Khương lưu luyến? Nàng sợ dì và chị Thái trông thấy, bèn hối hả trèo nhanh lên.

Thật là thất vọng, trên cái ổ nhỏ này chẳng có gì hết. Đây đó trống trơn, chẳng có gì gọi là vui, càng không thể gọi là nơi nằm nghỉ thích thú. Vậy tại sao Khương lại thích nằm ở đây? Chàng là người mắt bình thường chăng?

Điền chỉ ngồi độ nửa phút, thì không còn muốn ngồi lại nữa. Khi trời nóng bức lại buồn tẻ. Nàng muốn trở về nhà sống vui trong phòng lạnh, ăn kem và nghe nhạc. Thật chỉ có Khương, một con người quái dị mới thích cái nơi quái dị này!

Nàng đang định trèo xuống, thì bỗng thấy bên kia tường có một cô gái nhìn nàng mỉm cười. Đây là một cô gái lớn hơn Điền nhiều, ít nhất có đến hai mươi lăm tuổi. Đây là cô giáo Trương.

- Có phải cô là Điền đấy không?

Giọng nói của cô giáo Trương rất trang nhã. Điền kêu lên:

- Sao cô biết tôi? Cô là ai vậy?

Cô giáo Trương mỉm cười:

- Chẳng phải mọi người kêu cô là Điền sao? Cậu Khương bảo cô tên gọi là Văn Tiểu Điền.

Điền tròn xoe đôi mắt:

- Chị cũng biết anh Khương sao?

Cô giáo Trương đáp:

- Chúng tôi là láng giềng, tại sao không biết? Tôi họ Trương. Tôi là bạn học với nữ giáo sư Hoa ở trường của cô.

Điền kêu lên:

- Cô Trương. Cô cũng là giáo sư hả?

Cô Trương gật đầu:

- Vâng!

Điền ngây thơ:

- Xem cô không giống tí nào.

Cô Trương hỏi lại Điền:

- Không giống giáo sư hả? Vậy giống gì?

Người làm nghề giáo thường rất nhẫn nại trước những đứa trẻ, bằng không ai lại đứng dưới bầu trời nóng bức như vậy để nói chuyện?

Điền ngoảnh cổ, nghiêm trang:

- Giống... nữ thư ký hay là chiêu đãi viên hàng không!

Cô Trương lại hỏi:

- Thế hả? Mọi ngày tôi thấy Khương ở trên ấy, thế tại sao hôm nay lại đổi cô?

Mặt Điền đỏ bừng:

- Ồi chào! Nè cô Trương, cô chớ đem chuyện em trèo lên đây nói cho anh Khương biết nhé!

Cô Trương khó hiểu:

- Tại sao vậy?

- Anh Khương không cho phép em lên. Ảnh bảo đây là thế giới riêng của ảnh. Hôm nay ảnh đi học thêm, em mới lén trèo lên đây.

Cô Trương mỉm cười:

- Ồ!... Khương đã xem... cái chòi gỗ này quan trọng đến thế?

Điền cải chánh:

- Không phải là chòi gỗ, mà là cái ổ. Em đặt tên nó như vậy.

Cô Trương gật đầu:

- Cái ổ nhỏ trên ngọn cây, phải! Đặt tên hay lắm!

Điền lại hỏi:

- Cô có thể không nói chẳng?

Cô Trương gật đầu:

- Được, tôi không nói. Nhưng cô định ngồi ở đây đến bao giờ?

Điền gạt mồ hôi trên trán:

- Em sẽ xuống ngay. Vừa nóng lại vừa buồn có gì thích đâu.

Cô Trương bỗng hỏi:

- Cô bằng lòng sang nhà tôi chơi không?

Điền vui mừng. Nàng đang buồn vì không có ai chơi với nàng:

- Nhà cô có máy lạnh? Có kem? Có đĩa nhạc?

Cô Trương mỉm cười:

- Còn có thịt bò khô nữa.

Điền reo lên:

- Chà! Em sang ngay.

Cô Trương nói:

- Cô chờ em ở cổng sau.

Nàng vẫn trang nhã, vẫn mỉm cười một nụ cười vui tươi, đúng là người làm nghề giáo. Điền nhảy xuống đất, nhanh nhẹn chạy bay ra cửa sau. Quả nhiên nàng thấy cô Trương đang đợi nàng ở đây. Cô Trương dựa người vào chiếc xe con cóc sơn màu bơ mà Khương nhìn chăm chú hôm qua. Điền hỏi:

- Xe này của cô hả?

- Cô dạy xa, không xe bắt tiện lắm.

Cô Trương dẫn Điền bước vào vườn nhà. Điền thầm nghĩ: Anh Khương lạ lùng này chắc dính dấp chi đến cô giáo Trương?

Nhưng nàng thấy khó có như vậy được vì cô Trương là giáo sư, tuổi đáng chị của chàng. Vậy chắc có một nguyên nhân gì khác. Nhà của cô Trương cũng như người cô rất trang nhã, rất dễ chịu, chường dọn giản dị nhưng rất có vẻ trí thức. Điền ngậy thơ hỏi:

- Cô ở một mình trong ngôi nhà lớn như vậy sao?

Cô Trương mời Điền ngồi:

- Còn có cha mẹ của tôi nữa chứ. Hai ông bà ở trên lầu.

Anh tôi nguyên cũng ở đây, nhưng hiện giờ anh đi Gia Nã Đại rồi.

Điền hỏi:

- Nhà của chúng tôi cũng lớn lắm và người cũng rất ít.

Cô Trương tươi cười rời đi:

- Em ngồi chờ một chút.

Chẳng bao lâu cô trở ra. Trên tay bưng một cái mâm có kem, thịt bò khô và một đĩa bánh bích qui.

Cô Trương đặt trọn chiếc mâm xuống trước mặt Điền. Cô bé nhìn thức ăn lom lom. Nàng sờ mái tóc ngắn:

- Cho em... tất cả sao?

Cô Trương nhìn nàng cười:

- Cho em tất cả. Thịt bò khô nếu ăn không hết thì đem về nhà.

Điền ngạc nhiên:

- Thiệt hả?

Cô Trương đáp:

- Người làm nghề giáo thì đâu có nói gạt.

Thế là Điền ăn ngon lành, chẳng cần khách sáo. Nàng là một cô gái rất tự nhiên, hễ nói ăn là ăn, mà không ăn thì lắc đầu, chứ không khi nào bụng muốn ăn mà lại lắc đầu bao giờ. Nàng rất ghét những người giả dối và rụt rè.

Cô Trương ngồi bên cạnh nhìn nàng lấy làm thích thú.

Nàng ăn hết kem rồi ăn hết cả đĩa bánh, lại mở hộp bò khô nguyên vẹn ra. Chừng ấy nàng mới nhận thấy cô Trương đang nhìn mình. Điền cười rất ngây thơ:

- Còn cộ.. không ăn sao?

Cô Trương đáp:

- Người lớn không ăn quá nhiều như vậy. Những món này, tôi chuẩn bị sẵn cho cậu Khương đấy.

Điền tưởng là mình nghe lầm:

- Cho anh Khương?

Con người quái lạ như Khương, tại sao có thể đến đây chơi được? Hơn nữa, Điền vẫn biết Khương không bao

giờ ăn quà vặt. Cô Trương nói:

- Coi cậu ta hiu quạnh quá, cô độc quá. Người trẻ tuổi không nên như vậy.

Điền đáp:

- Anh Khương rất quái dị. Ở trong trường mọi người đều gọi anh là "Khoa học quái nhân". Ngay từ lúc nhỏ anh đã như vậy rồi.

Cô Trương nhú mày:

- Thế hả?

Điền cười rất tươi, rất ngọt:

- Nhưng em không kể gì sự quái dị của anh ấy. Em vẫn thích chơi với anh ấy. Ngay từ lúc nhỏ hai đứa đã gần nhau.

- Cô Hoa có nói cho tôi biết, các bạn học trong trường đều gọi em là "cục kẹo thơm"!

Cô Trương chuyển qua vấn đề khác. Điền ngạc nhiên:

- Cô Hoa cũng biết à?

Cô Trương lắc đầu:

- Cái thích của học trò là cho mình đã dối gạt được thầy. Nhưng kỳ thật thầy cô đều biết hết, chẳng qua họ giả vờ không biết đấy thôi.

Điền trợn to mắt:

- Thế hả? Làm thầy cũng biết như vậy sao?

Cô Trương đáp:

- Thầy cũng là người mà, phải không?

Trong lòng Điền không đồng ý, nhưng nàng không muốn cãi. Làm thầy tuy cũng là người, nhưng là người lớn, vậy làm sao giống học trò được?

Chỉ một chốc là Điền lại ăn hết ba miếng bò khô lớn. Nàng bỗng nói:

- Em trông thấy cô Hoa đi dạo phố với bạn trai. Còn cộ.. sao không ra phố chơi? Hôm nay là cuối tuần mà!

Cô Trương không trả lời mà hỏi ngược lại Điền:

- Ai bắt buộc cuối tuần thì phải đi phố?

Điền không thể trả lời được, chỉ biết lo ăn bò khô. Vừa rồi nàng đã đưa mắt ngắm nghía cô Trương, tự nhủ thầm chả lẽ những người làm giáo sư điều là người không đẹp.

Nhưng người đẹp thì nên làm những nghề nổi bật đưa mình lên mới thích hợp hơn. Cô Trương tuy không đẹp, nhưng nhìn vào thấy dễ có cảm tình.

Điền là một cô gái ít chịu suy nghĩ, phàm việc gì cũng không muốn tìm hiểu. Thế nhưng hôm nay nàng có vẻ khác biệt hơn. Nàng nói:

- Cô Trương, cô thật giống... một bức tranh thủy mặc của Trung Hoa!

Cô Trương ngẩn ngơ, không hiểu cô bé này định nói gì.

- Cô làm cho lòng... lòng... lòng người ta thấy nhẹ nhàng ghê!

Điền ấp úng một lúc mới nói được thành câu. Tuy đây là một cái thí dụ không hợp lắm nhưng rất độc đáo.

Cô Trương cười:

- Em nói dễ yêu quá. Có thể làm cho người ta thấy lòng nhẹ nhàng sao?

Điền lại ăn bò khô:

- Em không nghĩ ra những tiếng thành ngữ nào khác để hình dung.

Cô Trương lắc đầu. Nàng thích Điền vì Điền là một cô gái rất thơ ngây, rất lạnh lợi. Những cô gái cùng tuổi với Điền, ít ai lạnh lợi được như Điền. Cô Trương hỏi:

- Em có nhiều thì giờ rảnh, tại sao không đi học thêm?

Sang năm tới kỳ thi, phải không?

Điền đáp:

- Em thà là ngồi ở nhà, chứ không bao giờ chịu đi học vào ngày cuối tuần. Học quá chẳng có ích lợi gì, mọi môn chỉ cần đủ điểm trung bình là được.

Cô Trương cười:

- Đây là lý luận quái lạ của em?

- Em không có khiếu học, vậy hà tất buộc mình phải cố gắng quá nhiều? Em không thích làm ra bộ siêng năng.

Cô Trương dựa vào lưng sa lông:

- Em nói có lý.

Nói chuyện với Điền, nàng cũng thấy tâm trạng mình trở lại, hăng hái trở lại. Điền giữ giọng trang nghiêm:

- Em chỉ cần đủ điểm là vui lắm rồi. Má em cũng không ép em quá. Bà bảo nếu em có trượt vở chuỗi thi cũng không rầy la gì.

Cô Trương hơi ngạc nhiên:

- Thế hả?

Điền giải thích:

- Má bảo rầy la cũng vô ích, vì má không muốn cho em phải tự tử.

Cô Trương khẽ gật đầu. Cô nhận thấy đây là một bà mẹ khôn ngoan. Điền lại nói tiếp:

- Có nhiều người thi rớt, đâm ra tự tử.

Cô Trương đáp:

- Tôi biết, em đừng quên tôi là giáo sư.

Điền nhú mũi:

- Ờ.. thật hả? Em cứ tưởng cô không phải là giáo sư.

Sắc mặt của cô Trương nghiêm trang trở lại:

- Này Điền, tại sao Khương có tánh lạ lùng như vậy?

Điền nhún vai:

- Ai biết được.

Cô Trương lại hỏi:

- Em bảo cậu ta ngay từ lúc nhỏ đã thế hả?

Điền gật đầu:

- Vâng!

Cô Trương lại hỏi:

- Cha mẹ cậu ấy... có thương mến cậu ấy lắm không?

Điền hỏi lại:

- Thương mến... là thế nào?

Cô Trương nói thẳng, rõ ý hơn:

- Tôi muốn nói... cha mẹ cậu ấy phải chẳng không thích cậu ấy?

Điền kêu lên:

- Ai bảo thế? Dì và dượng em thích anh ấy lắm, luôn luôn chiều anh ấy. Hai ông bà chỉ có Khương là con một.

Cô Trương lúng túng:

- Nếu vậy... có lý do gì tánh tình cậu ấy lại là thế?

Điền nói:

- Nhất là cái ổ nhỏ ở trên ấy. Thật không có lý do nào tồn tại!

Cô Trương nói:

- Nhưng biết đâu cậu ấy lại có lý do riêng.

- Lý do gì, anh ấy chỉ muốn tìm cách trốn lánh em.

Cô Trương cười:

- Trốn lánh em? Tại sao vậy?

Điền thè lưỡi:

- Lúc nào anh cũng bảo em theo làm rồi. Em tin là anh ấy rất ghét em.

Cô Trương nói thành thật:

- Ai mà ghét em được, cục kẹo thơm?

Điền nói tiếp:

- Nhưng dù anh ấy ghét em cũng chẳng sao. Em là em họ ngoại của anh, không khi nào em lại ghét anh. Em luôn luôn bắt anh phải đưa em đi chơi.

Cô Trương vỗ vai nàng. Điền quả là một cô gái dễ thương.

Điền nói:

- Em không thích đi chơi với những đứa con trai khác.

Cùng đi chơi với Khương em thấy rất tự nhiên.

- Hai em là bạn từ thuở ấu thơ mà!

Điền đứng lên cầm hộp thịt bò khô:

- Em thích anh Khương, vậy em đem hộp thịt bò khô này về cho anh ăn. Em hy vọng sẽ có ngày anh thích em.

Cô Trương ôm lấy vai nàng:

- Có ai lại không thích em mà sợ.

Điền cười:

- Thật hả? Em không mong mọi người đều thích em, mà chỉ mong anh Khương thích là đủ rồi. Anh ấy cùng đi chơi

với em thì em vui.

Cô Trương đáp:

- Thượng Đế sẽ giúp em.

Điền nhìn cô Trương:

- Em... có thể đến tìm cô chơi không?

Nàng đáp:

- Lúc nào cũng hoan nghênh. Hãy bảo Khương cùng đến chơi.

Điền vui vẻ cầm hộp thịt bò khô về tới nhà dì, Khương cũng đã về từ lâu.

Điền chạy thẳng lên lầu. Khi đến cửa phòng của Khương nàng nghe có tiếng nói chuyện của dì. Nàng dừng lại lắng tai nghe. Chuyện cô giáo Trương nàng chỉ có thể nói riêng với Khương thôi. Tiếng dì nàng nói:

- Khương, con mau uống đi. Con học thêm một nhọc, năm nay lại sắp thi vào đại học, vậy hãy uống nước sâm chưng gà ác cho bổ.

Khương im lặng. Chàng không chịu uống. Giọng nói của dì tràn ngập niềm thương:

- Nè con, con có tâm sự gì không? Tại sao con không nói cho má biết? Má có thể giúp đỡ con.

Khương vẫn im lặng. Điền đứng ngoài không trông thấy.

Có lẽ lúc đó Khương đang lắc đầu. Dì thở dài:

- Suốt mấy năm nay con vẫn có thái độ lạnh lùng như thế.

Hay là má làm gì con phiền?

Giọng nói của Khương rất cộc cằn:

- Không... có!

Tiếng dì lại cất lên:

- Thế tại sao con không nói gì cả? Chẳng lúc nào thấy con vui? Má chỉ có một mình con, tất nhiên mong con luôn vui vẻ.

Khương đáp:

- Vui vẻ là ở trong nội tâm. Má... không thấy được.

Dì lại hỏi:

- Thế... con có vui không?

Khương không nói gì. Dì vẫn hỏi:

- Hãy trả lời cho má, đi con.

Ít có dịp nào Khương bằng lòng nói chuyện, nên mẹ anh chụp cơ hội ấy để chuyện trò với con. Khương đáp:

- Con... có khi vui, có khi buồn.

- Có khi? Tại sao vậy?

Khương đắn đo một lúc lâu mới chậm rãi đáp:

- Khi chỉ có một mình con, khi con ở trên ngọn cây là con vui.

- Này con, thích cô độc không hại gì, nhưng... tại sao con lại thích cái chòi gỗ trên ngọn cây như vậy? Nó có ra gì

đâu!

Khương mím chặt môi, không nói gì nữa. Hôm nay đã nói nhiều quá rồi, chàng không muốn nói thêm. Dì thở dài:

- Được rồi, nhưng con cần phải luôn nhớ là ba má lúc nào cũng thương con hết.

Có lẽ dì sắp bước ra. Điền vội vàng núp vào một góc quang. Dì đứng nơi cửa phòng:

- Ờ, hồi trưa con Điền có đến, nhưng không biết con điền ấy nó đi đâu mất tiêu.

Khương không trả lời. Mẹ chàng trở về phòng riêng. Điền ngó quanh một lúc, bèn chạy nhanh vào phòng Khương.

Nàng tươi cười rất ngây thơ, vui vẻ nói:

- Anh Khương ơi, em tới đây nè. Em có đem bò khô lại cho anh ăn nữa.

Khương nhìn nàng với đôi mắt kém vui. Điền vẫn tươi cười:

- Anh có biết bò khô này ở đâu không? Cô giáo Trương sát nhà mình biếu em đấy.

Khương sửng sốt. Cô giáo Trương? Chàng vừa nghe ba tiếng đó là đôi mắt sáng rỡ. Nhưng chàng không tin:

Điền làm thế nào quen với cô giáo Trương được? Nhưng Điền đáp nhanh:

- Cô Trương tốt quá. Cô ấy bảo lần sau dẫn cả anh tới

chơi.

Lại một việc lạ.

- Bảo anh tới chơi?

- Được không? Lần sau chúng mình cùng đi.

Khương im lặng một lúc thật lâu mới lên tiếng hỏi:

- Cô ấy... còn nói gì nữa không?

Điền dang rộng đôi tay:

- Ai nhớ cho hết? Lần sau anh đi qua hỏi cô ấy.

Đôi mắt Khương vẫn sáng rõ nhưng không nói gì nữa.

Chắc không phải Điền cố ý đi làm quen với cô giáo

Trương? Đâu lại có việc trùng hợp hay ho như vậy? Trong

khi chàng vắng nhà thì Điền đi làm quen với cô giáo

Trương. Điền làm thế nào để quen được với cô ấy?

Khương bèn hỏi:

- Em quen với... cô giáo Trương ở chỗ nào?

Thật ít khi chàng lại chủ động nói với Điền như vậy. Nhưng

nghe hỏi Điền lúng túng:

- Em...

Điền không biết phải trả lời là ở đâu, vì nàng không dám

nói thật là lúc nàng leo lên cái ổ của chàng trên cây. Nàng

vẫn nhớ sắc mặt nghiêm nghị của Khương. Khương như

phát giác ra điều gì.

- Ở chỗ nào, hả Điền?

Điền cuống quít:

- Ở cửa sau. Ồ... tại cửa sau. Em trông thấy cô ấy lái xe về, lái chiếc xe con cóc màu bơ.

Sắc mặt của Khương vui trở lại:

- Nếu anh thấy em leo lên cây...

Điền sợ quá ngắt lời:

- Em đâu có! Thiệt mà, không tin anh hỏi cô giáo Trương xem.

Khương im lặng một lúc lâu. Từ trước tới nay anh ít ăn quà vặt, thế mà cũng thò tay lấy một miếng bò khô bỏ vào miệng. Điền nói:

- Cô Trương và cô Hoa dạy chúng ta là bạn học khi họ còn là sinh viên.

Khương ờ một tiếng rồi lại lấy thêm miếng bò khô ăn nữa.

Điền nói tiếp:

- Cô Trương hỏi em, tại sao tánh tình anh kỳ dị thế?

Khương đang nhai thì dừng lại. Cô Trương nói thế sao?

Chàng lẩm nhẩm như tự hỏi mình:

- Tôi kỳ dị?

Điền bật cười:

- Chẳng lẽ anh không kỳ dị? Anh suốt ngày nằm lì trên cái ổ, người ta tưởng anh điên!

Khương tái mặt:

- Cô ấy bảo anh điên hả?

Điền giật mình:

- Ồ... không phải bảo điên mà có ý tương tự như vậy.

Nàng không đủ can đảm nhận câu nói đó là do nàng bịa ra. Khương sờ hộp thịt bò, sắc mặt thật buồn. Chàng không nói gì nữa và không ai biết chàng đang nghĩ gì.

- Thật ra cô Trương rất tốt. Cô ấy nói như vậy là lo nghĩ tới anh đấy.

Khương đáp cộc lốc:

- Không cần cô ấy lo nghĩ tới anh.

Điền hỏi:

- Như vậy là anh có ý bảo... anh sẽ không theo em đến nhà cô ấy?

Chàng nói như giận dỗi:

- Không đi!

Điền nhún vai, thản nhiên lấy bò khô. Khương có bằng lòng sang nhà cô Trương chơi không? Khương có thích cô Trương không? Những việc đó đối với nàng đều không quan trọng. Chỉ cần Khương thích nàng là đủ rồi. Nàng có thể đi một mình sang nhà cô Trương chơi. Việc đó và Khương là hai việc riêng biệt nhau. Nàng đã thầm nghĩ như vậy. Nàng nói:

- Vậy, em đi về nhé.

Nàng đang muốn về nhà nằm lên giường nhai bò khô thích hơn chờ đợi ở đây chọc cho Khương giận. Khương nói lớn:

- Về đi!

Điền bước ra. Khương vẫn ngồi yên trước bàn học. Trong lòng chàng, trong óc chàng đang quay cuồng lời nói của cô Trương bảo chàng điên. Mọi hôm cô Trương nhìn chàng mỉm cười, vậy có nghĩa là cười chàng điên? Thế tại sao cô Trương lại mỉm cười với một người điên? Trên đời này ai cũng bảo chàng kỳ dị, bảo chàng điên cũng chẳng sao nhưng nếu cô Trương...

Chàng cảm thấy thật đau lòng. Chàng rất kính nể, rất mến thích cô Trương nên chàng càng thêm đau lòng. Chàng không còn muốn lên cái ổ trên ngọn cây nữa. Chàng không muốn và không dám nhìn thấy cô Trương nữa. Nụ cười của nàng xuất phát từ ngụ ý gì? Tò mò? Thương hại? Nhưng chàng nào phải là con khỉ!

Chàng cảm thấy rất buồn. Trời đã tối, sắp đến giờ dùng cơm. Con người tại sao nhất định phải ăn? Ngồi vào bàn ăn mà Khương cảm thấy như bị hình phạt. Nếu con người không ăn có phải hay hơn không? Chàng không thích mà cũng không quen cùng ngồi chung với cha mẹ. Chàng thấy mình nên sống riêng rẽ hay hơn. Ngay từ lúc nhỏ chàng có

cảm giác như vậy rồi. Cha mẹ chàng chỉ sanh chàng ra mà thôi. Con người chàng phải sống độc lập. Tuyệt đối độc lập. Chị Thái lên mời chàng dùng cơm. Chàng bắt đắc dĩ phải đi xuống dưới nhà.

Cha mẹ chàng đã đợi ở đây. Hai ông bà đều nhìn chàng, chừng như họ rất lo lắng cho con, rất yêu con, nhưng... Có thật thế không? Chàng hoài nghi tình thương đó!

Không có người con nào lại nghi ngờ tình thương của cha mẹ. Chỉ có chàng mà thôi. Chàng thật sự hoài nghi và hoài nghi trong nhiều năm qua. Sự chăm lo và tình thương của cha mẹ theo chàng nghĩ không phải là thế. Vậy phải thế nào? Chàng không cắt nghĩa được.

Không khí nơi bàn ăn rất tẻ lạnh. Tia mắt của cha mẹ chàng làm chàng nuốt không trôi. Chàng thấy thà là không ăn để lẩn trốn tia mắt đó. Chàng chạy trốn trước sự chăm lo của cha mẹ mình? Sau bữa cơm tối chàng lại ra sau vườn, đến cái ổ trên cây của chàng. Chàng thấy Điền gọi nó là cái ổ thật đúng. Nhưng chàng không bao giờ chịu nhìn nhận là đúng trước mặt nàng. Chàng nằm lên những tấm gỗ sùi mà lại thấy bình tĩnh thản nhiên. Việc đó thật là tế nhị. Ngoài chàng ra không ai biết được nguyên nhân. Nó có nguyên nhân! Khương không phải điên đâu. Chắc rồi một ngày nào đó... cô Trương sẽ hiểu được. Chàng

nằm im lặng. Ánh trăng thật yên tĩnh, thật lạnh, khác hẳn với ánh nắng nóng ban ngày. Khương nhìn chăm chú cửa sổ nơi phòng ngủ của nàng. Đêm đêm nàng đều ngồi trước cửa sổ xem sách.

Tại sao đêm nay không thấy bóng nàng? Nàng ít đi ra phố và thường ở nhà. Nàng cũng ít có bạn bè. Khương thích việc nàng không có bạn. Như vậy... tựa hồ nàng là của chàng. Đây là một ý nghĩ rất điên rồ! Nhưng chàng vẫn nghĩ như thế. Chàng chờ đợi... đợi mãi. Chàng thấy nó dài như một thế kỷ. Nàng đã đi đâu?

Trong khi chàng đang nghĩ ngợi thì bỗng nghe có tiếng nói:

- Ô, cậu Khương!

Đây là tiếng nói của cô Trương. Khương cảm thấy lòng mình bình tĩnh và không còn trống trải nữa. Chàng vội vàng ngồi dậy. Chàng sợ bị hiểu lầm là thiếu lễ độ. Chàng đáp ứng:

- Chào cô Trương!

Cô Trương ăn mặc đàng hoàng. Y phục của nàng bao giờ cũng sang trọng. Nàng không bao giờ mặc những y phục mà người ta nhìn vào bắt tởm. Nàng vừa đi đâu về. Nàng đi phố chăng? Khương cảm thấy rất lạ. Cô Trương mỉm cười:

- Cậu đang xem trăng đó hả?

Nàng có vẻ đang vui. Chàng đáp:

- Không... chỉ nằm đây nghỉ yên tĩnh một lúc thôi.

Yên tĩnh? Cô Trương chau mày. Nàng không hiểu tại sao nhà Khương chỉ có ba người, không bao giờ có một tiếng động lớn, thế tại sao Khương lại bảo là ra đây để hưởng sự yên tĩnh? Nàng không hỏi ngay nhưng biết chắc có nguyên nhân gì. Để thông thả rồi sẽ tìm hiểu. Cô Trương hỏi:

- Cô Điền có đem bò khô về cho cậu ăn không?

Nàng xem chàng là một cậu bé con, hoặc như một đứa học trò của nàng dậy. Giọng nói của nàng không phải là giọng nói với một người bạn. Chàng gật đầu:

- Dạ có.

Nàng đáp:

- Nếu có rảnh cậu hãy cùng Điền sang nhà tôi chơi. Nhà tôi yên tĩnh lắm, cậu đừng lo.

Chàng lại gật đầu:

- Dạ!

Chàng chỉ đáp một tiếng. Nàng lại hỏi:

- Cậu thích xem sách không? Tôi có nhiều sách lắm cậu có thể sang đây mượn.

Chàng lắc đầu. Chàng không thích sách.

- Không xem sách, vậy cậu vẫn mãi... nghỉ ngơi thế sao?

Nàng ngập ngừng để tìm một tiếng nào tốt đẹp hơn, hay thay thế cho tiếng ngẩn ngơ mà nàng định nói.

Chàng gật đầu:

- Vâng!

Ít có người con trai nào như vậy. Chàng quả là người rất đặc biệt. Nàng nói:

- Tôi không thể trầm tư như cậu, vậy mong có ngày nào tôi sẽ hiểu cậu hơn.

- Hiểu hơn?

Mắt chàng sáng lên. Đối với chàng, đây là những chữ rất mới mẻ. Không ai hiểu chàng cả, vậy cô Trương là người thứ nhất định làm việc đó. Chàng rất xúc động nhưng không bộc lộ ra. Chàng quen tánh lạnh lùng rồi. Mặt chàng lúc nào cũng lạnh như tiền.

- Cậ.. thật tốt!

Giọng nói của chàng hơi run. Nàng đã nhận thấy. Nàng tươi cười. Cậu con trai này chừng như rất kính nể nàng.

- Nếu cậu thích, tôi sẽ xem cậu như một người bạn.

- Bạn!

Đôi mắt Khương càng sáng lên. Nàng từ bên kia tường đưa một cánh tay ra:

- Phải, bạn.

Chàng do dự một lúc lâu và cuối cùng đã thò tay bắt tay nàng, cái bắt tay ấy mang đến cho chàng niềm hy vọng và niềm tin.

Hôm ấy cô Trương lái xe từ trường học về nhà. Nàng gặp Khương đang đứng chờ ở cửa sau. Đây là trường hợp rất đặc biệt, vì Khương lúc nào cũng thích lên ngọn cây. Nàng chào chàng trước:

- Cậu Khương.

Nàng biết chàng có tánh mắc cỡ. Khương bước tới:

- Cô Trương!

Nàng hỏi:

- Có việc gì không cậu Khương?

Trên tay nàng đang ôm mấy cuốn sách, trên vai đang vác chiếc cặp da, dáng điệu trông thật là trang nhã, thái độ thật là bình thản. Chàng lấy hết can đảm:

- Tôi muốn mời cô dùng cơm tối.

Nàng bằng lòng ngay:

- Cơm tối? Được! Chùng nào?

Trên mặt chàng thoáng hiện một niềm vui khó tả:

- Ngày mai!

Nàng hỏi:

- Có chuyện gì? Sinh nhật cậu hả?

Chàng nghĩ ngợi rồi gật đầu. Chàng đáp:

- Đúng mười tám tuổi.

Nàng mỉm cười:

- Ô! Thế là người lớn rồi!

- Ngày mai... đúng sáu giờ tôi chờ cô ở đây.

Chàng cúi mặt nhìn đôi bàn chân. Người con trai này thường hay mắc cỡ. Nàng hơi ngạc nhiên:

- Không phải ở nhà cậu sao?

Chàng đáp:

- Tôi đặt bàn tiệc ở nhà hàng.

Nàng gật đầu chẳng cần nghĩ ngợi:

- Được!

Xem như đã làm tròn nhiệm vụ, Khương im lặng không nói gì nữa. Chàng chỉ nhắc:

- Đúng sáu giờ ngày mai.

Nàng đáp:

- Mười tám tuổi là sinh nhật lớn, vậy để đêm nay tôi nghĩ xem phải tặng cậu một món lễ vật gì.

Chàng lắc đầu:

- Chẳng cần lễ vật. Cô đi.. là tốt rồi.

Nàng đưa tay vỗ vai chàng một cách tự nhiên:

- Sao lại nói vậy? Nhất định phải có chớ!

Khương mới mười tám tuổi mà đã cao hơn nàng một cái đầu, dù khuôn mặt Khương hãy còn trẻ con lắm. Chàng

nói:

- Vậy tôi về nha.

Nàng vẫy tay:

- Cậu về nhé. Tôi còn phải sửa một xấp bài thi.

Nàng bước tới mở cửa. Thái độ của nàng rất tự nhiên.

Nàng là một cô gái hiếm có. Khương lại đứng đấy một hồi nữa rồi mới thông thả trở về nhà. Chàng không leo lên ngọn cây nữa. Ngày mai chàng phải thi một môn học. Trên cây không có đèn chàng không thể học bài được. Chàng vỗ nhẹ vào thân cây chừng như rất có cảm tình. Chàng nhanh bước trở vào nhà.

Mẹ chàng và Điền đang ngồi nơi phòng khách. Điền lên tiếng hỏi:

- Anh Khương, nãy giờ anh đi đâu? Em ra cái ổ của anh mà không thấy anh ở đó?

Chàng đáp:

- Tôi có tí việc.

Mẹ chàng cũng hỏi:

- Ngày mai là sinh nhật của con, vậy con muốn làm sinh nhật không?

Chàng đáp quả quyết:

- Không cần!

Chàng đã có một cái hẹn rất quan trọng, phải thế không?

Má chàng lại hỏi:

- Sinh nhật của con, tại sao lại không làm được?

Khương không nói gì, vì tới ngày giờ đó... chàng nhất định phải đi. Chàng mặc họ muốn làm gì thì làm. Mẹ chàng lại hỏi:

- Má đã mời khách cho con rồi, vậy con muốn khiêu vũ không?

Chàng quay lưng bước đi:

- Không cần!

Điền đuổi theo:

- Anh Khương, em đã mua quà cho anh rồi!

Khương nhìn nàng:

- Cho cô nhiều chuyện.

Điền kêu lên:

- Nhiều chuyện? Dì đã chuẩn bị làm sinh nhật cho anh, đã mời nhiều người rồi.

Chàng lạnh lùng:

- Thì để cho bà ấy mời.

Chàng sẽ đi gặp cô giáo Trương trong ngày hẹn. Chàng nhất định đi. Điền hỏi:

- Tại sao không khiêu vũ, anh Khương?

Chàng chau mày:

- Tùy cô!

Chàng không có mặt, vậy họ muốn làm gì thì làm. Điền mỉm cười hài lòng. Nàng tưởng Khương đã chiều nàng. Nhờ vậy Khương đi lên lầu mà nàng không đuổi theo. Nàng suy nghĩ ngày mai này mình phải mặc áo màu gì? Đêm hôm ấy mọi người đều thấy vui. Sáng sớm hôm sau, Khương vẫn đi học như thường. Sau khi tan học chàng về nhà thật sớm. Má chàng thấy vậy trong lòng rất vui. Khương đã thay đổi tánh tình rồi chăng? Chàng vào phòng thay một bộ âu phục, chải đầu tươm tất. Sắp đến giờ rồi, vậy chàng phải tìm cách trốn đi mà không để ai trông thấy. Đêm nay chàng sẽ cùng cô Trương đến một nơi riêng biệt. Nghĩ đến đây tim chàng nhảy lên thành thịch. Trọn đêm nay chàng sẽ đối diện với cô Trương, vậy chàng không vui sao được. Má chàng đang chỉ bảo chị Thái lo sắp đặt bánh trái trong nhà bếp. Điền chưa tới. Cha chàng vẫn còn ở trong phòng xem báo. Vậy đây là giờ phút tốt để chàng trốn đi.

Chàng rón rén xuống lầu, rồi đi thẳng ra vườn. Chàng cẩn thận không gây ra một tiếng động khẽ. Chẳng mấy chốc chàng đã đứng trước cửa nhà cô giáo Trương. Đã sáu giờ kém năm rồi, chắc cô cũng sắp bước ra. Chàng tin chắc cô đã về nhà, vì chiếc xe của cô đang đậu ở đây.

Năm phút sau, quả nhiên cô Trương bước ra. Nàng thật

đúng giờ. Nàng không mặc y phục đặc biệt, ngay đến son cũng không tô. Nhưng dưới mắt Khương, nàng là một cô gái thật hoàn toàn. Nàng hỏi:

- Bây giờ đi hả?

Khương nhìn nàng chăm chú:

- Đi được rồi chứ? Cộ.. còn có việc gì không?

Chàng hết sức thích nàng. Thích nàng có thái độ thân mật, nhiệt thành. Sống gần nàng, chàng không còn cảm giác cô độc nữa. Nàng nói:

- Đâu còn chuyện gì nữa. Hôm nay là ngày sinh nhật của cậu mà.

Khương cảm thấy lòng mình hết sức ấm áp. Chàng được nàng coi trọng.

- Đi xe tôi nhé? Như vậy sẽ tiện hơn.

Nàng tự mở cửa xe bước lên. Tánh nàng rất tự lập, rất hồn nhiên. Nàng không cần người con trai nào giúp đỡ nàng. Chàng rất thích cái cá tánh đó. Nàng lái xe rất thạo và rất đẹp. Chiếc xe chạy thật nhanh, chẳng bao lâu đã tới nhà hàng Khương đặt tiệc.

Đây là một nhà hàng rất nổi tiếng và rất đắt tiền. Người tầm thường ít ai dám bước vào. Ngày sinh nhật của Khương tất nhiên cần phải sang trọng một tí. Nàng thăm nghĩ như vậy. Hai người bước vào được người bồi đưa

đến chiếc bàn đã dọn sẵn. Đây là một chiếc bàn nho nhỏ, bên trên có để một bình hoa màu bạc và cắm một đóa hoa hồng. Chỉ có hai chiếc ghế thôi.

Cô Trương hết sức ngạc nhiên. Chỉ có hai người? Tại sao vậy?

Cô không phải là một cô gái bé thơ nữa, nên liền lên tiếng một câu nhiều ngụ ý:

- Cậu Khương, còn những người khác chưa tới sao?

Khương cười rất vui vẻ:

- Không còn người nào khác hết!

Tất nhiên, một cậu con trai mười tám tuổi, không sao tránh được sự thẹn thuồng.

- Không còn?

Cô Trương dừng ngang lại, không nói hết những lời ngạc nhiên mà cô định nói ra. Đã đến đây rồi thì phải ngồi xuống chờ biết sao. Mặc dù nàng có cảm giác ngượng nghịu bất ngờ, nhưng nàng vẫn rất bình tĩnh. Nàng nói tự nhiên:

- Tôi tưởng ba má cậu làm sinh nhật cho cậu chứ.

Chàng lắc đầu:

- Tôi không cần ba má tôi làm.

Chàng mặc một bộ âu phục nên xem có vẻ khá lớn. Đối với việc mời cô Trương đêm nay, chừng như chàng đã có kế hoạch từ lâu rồi. Riêng cô Trương cảm thấy thật lúng

túng. Tuy nàng không biết ý chàng muốn gì, nhưng nàng cảm thấy khung cảnh này thật không thích hợp. Khương tại sao chỉ mời có nàng, vậy còn cô bạn gái sống bên cạnh chàng từ thuở nhỏ là cô Điền kia đâu?

Nàng tự nhiên thấy cần phải dè dặt, cần phải đề phòng. Nếu nàng nói lỡ một lời nào, chắc sẽ còn gây ra sự hiểu lầm to tát hơn. Nàng bèn giả vờ hỏi:

- Còn Điền đâu? Tại sao không mời cô ấy?
- Con bé ấy mà có biết gì!

Nàng chau mày. Xem ra chuyện này có một nội dung không phải giản dị đâu. Nàng lúng túng:

- Tại sao cậu lại nghĩ... đến việc mời tôi?

Chàng đáp nghiêm trang:

- Tôi cảm thấy... chỉ có cô mới đáng cho tôi mời.

Nàng cố ý nói để tạo một không khí nhẹ nhàng hơn:

- Vì tôi là một giáo sư?

Chàng đáp qua giọng buồn buồn:

- Vì cô là một người bạn.

Cô Trương đã thật sự bắt đầu lo lắng. Cậu Khương này chắc chắn giống như số đông những cậu con trai mới lớn lên, trong lòng không có những cảm tình đúng đắn đối với người lớn. Nàng hỏi:

- Chắc cậu còn nhiều người bạn khác lắm, phải không?

Chàng quả quyết:

- Tôi chỉ có một người bạn thôi.

Nàng không nói gì nữa. Nàng đã biết chắc nàng đến đây là sai lầm rồi. Tại sao nàng không hỏi rõ ràng trước? Nếu nàng biết chỉ có mình là khách, thì dù chàng nói gì nàng cũng không đến. Khương tuy là một người đẹp trai, nhưng hãy còn trẻ con. Nàng năm ấy đã hai mươi lăm tuổi đầu, như vậy... người ta sẽ cười chết!

Nàng không còn vẻ tự nhiên như lúc đầu nữa. Khương nói:

- Má tôi ở nhà đãi khách, nhưng tôi lại mời riêng cô.

Nàng giật mình:

- Cậu bỏ nhà ra đây... vậy má cậu không biết sao?

Chàng đáp rất tự nhiên:

- Tôi đã lên đi. Tôi nào chịu tham dự buổi khiêu vũ vô vị của họ tổ chức.

Cô Trương nghiêm nghị:

- Cậu Khương, cậu đã làm sai rồi, cậu có biết không? Buổi tiệc sinh nhật ở nhà là buổi tiệc sinh nhật của cậu, vậy dù sao cậu cũng phải tham dự. Cậu đi riêng với tôi tới đây, để gây sự hiểu lầm lắm.

Chàng cãi bướng:

- Không. Không có hiểu lầm gì đâu.

- Cậu nên trở về nhà ngay. Tôi chỉ muốn tham dự buổi lễ sinh nhật tại nhà cậu.

Chàng cương quyết:

- Tôi không về.

- Tổ chức tiệc sinh nhật như vậy, làm tôi cảm thấy khó xử lắm, cậu có biết không?

- Không đâu. Không có ai biết đâu.

Nàng nhìn thẳng chàng:

- Cậu Khương, tại sao cậu lại đại dốt tưởng là không có ai biết? Còn cậu? Còn tôi? Tôi không bao giờ chịu nói dối!

Chàng im lặng một lúc, bỗng nói:

- Tại sao tôi không thể làm những gì tôi thích? Còn họ thì có thể làm được?

Chàng nói nghe rất lạ. Họ là ai? Nàng hít vào một hơi dài:

- Tôi không hiểu.

Nàng cần phải bình tĩnh. Nàng không thể dồn ép người con trai kỳ dị này một cách thái quá. Hơn nữa... chẳng phải nàng có ý nghĩ muốn giúp đỡ chàng sao? Hay đây là một dịp tốt?

Mặt chàng đỏ bừng, có vẻ rất xúc động:

- Tất nhiên cô không thể hiểu được. Không ai có thể hiểu được hết.

Nàng cố trầm tĩnh:

- Nếu vậy... cậu bằng lòng nói cho tôi biết, để tôi hiểu cậu không?

Chàng không nói gì, có vẻ đang suy nghĩ. Nàng đổi giọng dịu dàng:

- Cậu Khương, cậu nên biết sinh nhật không phải chỉ riêng là ngày vui của cậu, mà đó còn là ngày kỷ niệm mẹ cậu đã chịu khổ sở phải không?

Chàng kêu lên như giận dữ:

- Ai bảo bà ấy sanh ra tôi? Nếu bà ấy không sanh tôi... thì chẳng phải không có chuyện gì hết hay sao?

Đây là một nhà hàng có bầu không khí rất yên tĩnh. Chàng kêu lên như vậy đã làm nhiều người chung quanh chú ý.

Cô Trương luống cuống đến đỏ mặt một lúc lâu. Khương tức giận cúi gằm mặt. Đáng lý chàng không nên kêu to như vậy. Chàng tự biết lắm. Chàng liền cất tiếng khẽ:

- Tôi xin lỗi cô!

Cô Trương tươi cười và cất giọng lo lắng:

- Vừa rồi tại sao cậu lại nói... những lời nói như thế? Cậu phải thương mẹ cậu chứ.

Khương cắn môi nhìn thẳng nàng một lúc lâu mới quyết định nói rõ sự thật:

- Bà ấy không thương gì tôi. Bà ấy... chắc chắn không muốn tôi sống trên cõi đời này.

Cô Trương hết sức ngạc nhiên:

- Sao lạ vậy? Bà ấy là ai, là mẹ của cậu hả? Cậu Khương, chắc chắn không thể có như vậy được.

Khương nói rất quả quyết:

- Có! Ngay từ lúc nhỏ tôi đã biết. Bà ấy... rất chán ghét tôi.

- Chắc là cậu đã hiểu lầm. Tôi có thấy mẹ cậu. Bà nào phải người như vậy?

Giọng nói của nàng rất dịu dàng. Nàng nghĩ phải chăng đây là nguyên nhân đã làm cho Khương trở thành con người kỳ dị, lạnh lùng và cô độc? Khương vẫn với giọng tức giận:

- Bà ấy là... là một bà mẹ thiếu trách nhiệm nhất trên đời này. Bà ấy không đủ tư cách để làm một bà mẹ. Tôi rất oán hận bà.

Cô Trương càng hết sức ngạc nhiên:

- Cậu Khương...

Chàng hít vào một hơi dài để giữ sự bình tĩnh, nói tiếp:

- Cô bằng lòng nghe tôi kể hết mọi việc không? Tôi sẽ kể với cô.. vì tôi thích cô.

Cô Trương gật đầu. Cô sẽ nghe chàng kể hết chuyện của chàng rồi sẽ tìm hiểu cái tiếng "thích" ấy sau. Nàng nhất định sẽ giúp đỡ cho chàng.

QUỲNH DAO

Tình Ga Nhỏ

Chương 3

Cô Trương đã cùng ăn buổi cơm tối với Khương. Nàng đã bắt đầu hiểu người con trai này. Đây là một chàng con trai bướng bỉnh, cực đoan và phóng túng, chàng khác nào một con mèo hoang, ta chỉ có thể vuốt nhẹ lông nó mà thôi.

Nàng không làm phật lòng chàng vì vậy sau bữa cơm tối, nàng đã dẫn chàng về nhà mình chơi. Từ nhà Khương sát vách vắng vắng có tiếng âm nhạc vọng tới. Hai người họ không cần chú ý đến những tiếng nhạc đó. Ngồi nơi phòng khách trang nhã của nàng, chàng bắt đầu kể chuyện mình. Không, phải nói là chàng đang cởi mở những gì u tối trong lòng chàng mới đúng.

- Kể từ ngày tôi có sự hiểu biết, có trí nhớ, thì tôi thấy mình đã bị nhốt trong một cái chuồng gỗ.

Nàng chau mày. Chàng nói nghe rất lạ làm nàng không hiểu gì hết. Chàng nói tiếp:

- Đây là một chiếc nôi gỗ rất cũ, đã được nhiều hài nhi nằm ngủ trong đó. Thế mà... tôi đã sống trong đó suốt bốn năm dài.

Tại sao là một chiếc nôi rất cũ, đã nhiều hài nhi ngủ trong đó? Bệnh viện chẳng? Vô lý, vì bệnh viện nuôi hài nhi rất kỹ, vậy đâu có một chiếc nôi rất cũ. Hay là... mẹ chàng đã mua lại chiếc nôi cũ cho chàng, làm chàng bất mãn?

- Sau khi sanh tôi bảy ngày thì tôi được rời bệnh viện và được đưa tới một nhà gởi trẻ rất tầm thường.

Nhà gởi trẻ? Nàng gật đầu. Té ra là thế. Nàng nói:

- Việc được gởi nuôi tại nhà gởi trẻ không phải là một việc tệ hại. Có lẽ mẹ cậu chưa có kinh nghiệm, nên đã gởi cậu vào một nhà gởi trẻ chăm sóc hài nhi không được kỹ lắm.

Chàng cười nhạt:

- Đây là ý cô nghĩ.

Nàng hỏi trở lại:

- Một ý nghĩ trong tưởng tượng? Tại sao?

Chàng lắc đầu:

- Lúc đầu tôi là một đứa hài nhi chỉ biết khóc, mặc cho ai muốn làm gì thì làm. Tôi không hiểu họ chăm sóc tôi như thế nào. Đến năm tôi lên hai thì tôi có sự hiểu biết. Tôi trông thấy họ chăm sóc những hài nhi khác, mới hiểu trước kia họ đã chăm sóc tôi như thế nào.

Hai tuổi mà đã có sự hiểu biết? Vậy phải kể chàng là một đứa bé thông minh.

- Có lẽ cậu đã hiểu lắm. Tôi nghe đâu các y tá trong nhà gởi trẻ làm việc rất tận tâm.

Chàng lắc đầu tức tối:

- Đây là những gì cô nghe nói chứ kỳ thật những người đó không như vậy đâu. Thậm chí có những người chưa từng được huấn luyện kỹ càng về cách nuôi dưỡng hài nhi.

Khương đã kể lại tất cả những nỗi cô đơn nhọc nhằn trong những ngày chàng sống ở nhà gởi trẻ. Lắm lúc chàng bị sốt rất nặng mà mẹ chàng vẫn không hay biết. Tất cả những cái đó đã làm cho chàng có một cá tánh kỳ dị như ngày hôm nay. Nếu Khương từ lúc nhỏ được mẹ chàng ôm ấp trong lòng, chăm nom kỹ lưỡng từ giọt sữa, từng manh áo, thì ngày nay chàng đâu có trở thành một con người như vậy?

Người mẹ có tình thương, có một mối dây liên hệ thiêng liêng với đứa con của mình mà không có gì thay thế được.

Cô Trương bỗng chợt nhớ ra:

- Nhưng... tại sao cậu lại thích ở trên ngọn cây?

Những lời chàng nói vừa rồi, có liên hệ gì đến cái ổ trên ngọn cây của chàng?

Chàng đáp:

- Tôi muốn lánh xa mọi người, kể cả cha mẹ tôi. Hồi nhỏ cha mẹ tôi bỏ rơi tôi, vậy khi khôn lớn tôi có thể bỏ rơi lại cha mẹ tôi.

Nàng hỏi:

- Nhưng tại sao lại ở trên cây?
- Vì những lá cây rậm rạp giúp tôi có một cảm giác an toàn. Và chiếc chòi bé nhỏ bằng gỗ ấy... rất giống chiếc nôi ở trong nhà gởi trẻ.

Nàng ngạc nhiên:

- Chẳng phải cậu rất ghét nơi đó sao?
- Dù sao... chiếc nôi cũ kỹ ấy vẫn là nơi tôi sống bốn năm dài.

Lời giải thích của chàng không hẳn đúng nhưng nó làm cho người ta đau lòng. Ý nghĩ hoài niệm chuyện cũ ấy đã chứng tỏ chàng là một người con trai nhiều tình cảm. Cô Trương rất cảm động, nhưng cô không biết phải nói gì.

Nàng có cách gì giúp cho chàng chẳng? Nàng chưa nghĩ ra được. Bỗng nàng nhớ đến Điền:

- Còn Điền là một cô gái hết sức dễ thương, vậy cậu không nhận thấy sao? Cô ấy được các bạn học đặt cho cái hiệu là "cục kẹo thơm" đấy. Cô ta lại rất thích cậu...

Chàng đáp nhanh:

- Nhưng cô ta là một cô bé đầy hạnh phúc.

Hạnh phúc? Nàng ngần ngợ. Việc này có liên hệ gì đến hạnh phúc đâu?

- Mẹ của cô ta, các bạn của cô ta đều yêu mến cô ta. Vậy hà tất cần đến tôi nữa?

Nàng cười:

- Có phải cậu ganh tị với cô ta không?

Nàng nhận rằng người tuổi trẻ thường có cái tâm lý đó.

Nhưng chàng lắc đầu:

- Tôi không biết. Cô ta nói chuyện suốt ngày. Cười suốt ngày. Không bao giờ thấy cô ta buồn rầu... Tôi rất ghét những người như vậy.

Người con trai này thật là ngây thơ non dại, chỉ có điều là cái ngây thơ ấy đã bị sự lạnh lùng và buồn bực che lấp tất cả.

- Cậu Khương, thế mà cậu còn bảo là không ganh tị....

- Ngoài ra cô ta còn một bạn trai kêu là Mỹ. Tôi rất ghét những thằng con trai chững chạc như con gái.

Cô Trương tươi cười. Nàng đã bắt đầu hiểu được

Khương. Chàng nói tiếp:

- Chuyện này từ trước tới nay tôi chưa nói với ai bao giờ.

Câu nói của chàng như chưa được nói hết ý. Nàng đáp như hứa với chàng:

- Cậu yên lòng, tôi không bao giờ đem chuyện này thổ lộ

với người thứ ba.

Chàng mấp máy đôi môi, dường như còn một câu nói đang dồn ứ nơi cổ, rất khó nói ra:

- Không. Không phải tôi muốn nói như vậy. Tôi muốn bảo là...

Nàng đoán:

- Hy vọng tôi sẽ đem việc đó nói lại giúp cho mẹ cậu?

Chàng thở dài:

- Không...

Chàng bỗng cảm thấy mình hết sức can đảm, nói tiếp:

- Tôi đem chuyện bí mật này nói với cô, là vì... tôi rất thích cô!

Nàng giật mình. Từ sắc diện của Khương nàng đã hiểu được ngay cái tiếng "thích" ấy không phải giản dị đâu.

Nàng giả vờ giữ bình tĩnh, vì nàng không muốn làm tổn thương đến chàng:

- Cậu Khương, tôi cũng rất thích cậu, như người chị đối với người em!

Chàng đỏ mặt:

- Không. Không nên như chị với em. Cô đã bảo chúng ta là bạn mà.

Nàng lúng túng:

- Cậu Khương...

Chàng vẫn trang nghiêm:

- Cô chưa có bạn trai. Cô từ trước tới nay không bao giờ đi phố, tôi biết. Mọi hôm tôi ở trên cái ổ nhỏ của tôi đều nhìn thấy cô đi dạy về. Tôi ở đấy trông chờ cô trở về. Cô đã nhìn tôi mỉm cười. Tôi rất thích nụ cười của cô. Tôi...

Nàng nghiêm trang cắt đứt câu nói của chàng:

- Cậu Khương, chớ nói nữa. Cậu đã hiểu lắm rồi. Hơn nữa... cậu không thể thích tôi vì tôi lớn hơn cậu nhiều. Tôi năm nay hai mươi lăm tuổi và...

- Cô chớ nói nữa. Tôi chỉ biết lòng tôi. Tôi thích thì tôi nói thích. Chẳng phải cô đã nhận lời hẹn đi gặp tôi rồi hay sao?

Nàng lờ khóc lờ cười:

- Tôi không cảm thấy đó là một cái hẹn. Tôi tưởng có nhiều người tới dự. Cậu đã hiểu lắm thật sự rồi!

Sắc mặt của Khương lộ vẻ thất vọng:

- Cô bảo là... cô không thích tôi tí nào?

Cô Trương tìm lời giải thích rất khó khăn:

- Cái tiếng thích của tôi dùng khác nghĩa với cậu. Tôi lúc nào cũng xem cậu là một đứa em.

Chàng giận dữ:

- Tôi không còn bé nữa. Tôi đã mười tám tuổi rồi!

Nàng cố gắng giải thích:

- Cậu Khương, cậu hãy suy nghĩ lại. Cô của cậu là bạn học với tôi, vậy cậu không thể thích. Cậu nên thích cô Điền, người con gái vẫn yêu cậu.

Chàng cắn môi và không nói gì nữa. Chàng nhìn thẳng vào nàng trân trời, lạnh lùng và thật lâu. Độ chừng hai phút sau mà vẫn còn nhìn làm nàng cảm thấy rất ngượng ngịu.

Chàng chậm rãi và nhấn mạnh từng tiếng:

- Tôi thích cô. Tôi sẽ thích mãi. Tôi không bao giờ thay đổi, trừ phi.. cô đổi gạt tôi.

Nàng kêu lên:

- Dối gạt?

Có gì mà dối gạt? Người con trai này đã hiểu làm tất cả.

Chàng lập lại:

- Dối gạt!

Chàng đứng lên định bước đi. Nhưng lại nói thêm:

- Cô còn nhớ là cô đã hứa với tôi, không đem chuyện của tôi nói lại với người thứ ba.

Thế rồi chàng quay gót bỏ đi thẳng ra cửa.

- Cậu Khương...

Nàng muốn gọi chàng lại, nhưng suy nghĩ thấy gọi chàng trở lại cũng chẳng biết nói gì hơn? Chàng thích nàng, quả là một việc làm cho nàng lỡ khóc lỡ cười. Khương đã rời

đi.

Nàng nghe có tiếng cồng, nhưng nàng vẫn ngồi ngẩn ngơ, yên lặng. Thật nàng không dè chuyện lại xảy ra thế này.

Khương cũng như Điền đều là người trẻ tuổi, thế mà lại đi yêu một người lớn hơn chàng. Quả là một chuyện lạ lùng.

Hay là hành động này có tương quan với những cảnh ngộ thời thơ ấu của chàng? Nàng cần phải nghĩ cách để giải quyết chuyện này. Nàng là một cô gái bình tĩnh và cứng rắn.

Nàng tự tin mình không bị thất bại. Nàng đứng lên thông thả bước đến trước cửa sổ.

Tiếng âm nhạc từ nhà Khương vẫn còn vang vang vọng tới. Buổi lễ sinh nhật không có chủ nhân vẫn vui vẻ. Người trẻ tuổi có khác.

Khương trở về tới nhà thì sao? Chàng sẽ tham dự vào buổi khiêu vũ không? Không. Chàng không phải là hạng người như vậy. Tánh chàng rất cố chấp... Nàng bỗng ngửa đầu lên trông thấy chiếc ổ nhỏ trên ngọn cây của Khương. Trên ấy dường như có bóng người. Khương lại đến chiếc ổ ấy hay sao? Nàng nhanh nhẹn lui vào nhà.

Nàng không muốn gây ra sự hiểu lầm nữa.

Nàng bỗng nhớ đến một việc là Khương chưa từng biết tên nàng là gì, thế mà lại yêu nàng.

Quả là chuyện không thể tưởng tượng.

Khương không tham gia buổi lễ sinh nhật của cha mẹ chàng tổ chức cho chàng, nhưng có điều lạ là mẹ chàng và Điền không ai ngỏ lời trách cứ cả. Điền vốn là cô gái có chí nói nấy, thế mà lần này nàng cũng tuyệt nhiên không dă động tới chuyện ấy. Điều đó làm cho Khương nghĩ ngợi và không hiểu tại sao.

Điền vẫn vui vẻ như xưa. Vào trường nàng vẫn liến thoắng, vẫn xuất hiện trong vườn hoa nhà trường, nhưng nàng không bao giờ tới khuấy rầy Khương nữa. Nàng không theo đòi Khương đưa nàng đi xem xi nê, mà cũng không đứng ở thang lầu gọi to tên chàng như những ngày qua. Có phải Điền đã giận chàng rồi không?

Suốt mười mấy năm qua lúc nào chàng cũng bị Điền theo sát bên cạnh. Giờ đây bỗng vắng bóng nàng, chàng cảm thấy như không quen. Chàng có cảm giác như mình đánh mất một cái gì quý báu trên người mình. Chàng lấy làm băn khoăn. Còn một việc làm chàng cảm thấy lạ, ấy là hình bóng của mẹ chàng dường như xa vắng, chẳng còn thấy tới lui bên cạnh chàng.

Trước kia má chàng luôn thức sớm để cùng ngồi ăn điểm tâm với chàng. Sau khi ngồi với chàng dùng điểm tâm xong, bà mới trở về phòng riêng. Mấy hôm nay điểm tâm

buổi sáng chỉ có phần ăn của chàng thôi. Má chàng đâu? Phải chăng đã giận chàng? Chàng đã quen trầm lặng, nên dù thấy lạ nhưng vẫn không mở miệng hỏi chị Thái. Tan học về nhà, chàng không còn thấy mẹ mình đứng đón ở trước cửa nữa. Mẹ chàng vẫn ở trong nhà, bà đang bận rộn với công việc riêng của bà.

Gian nhà càng trở nên lạnh lẽo, quạnh hiu. Chàng càng thêm trầm lặng, càng cô độc. Mỗi hôm chàng vẫn bỏ nhiều thì giờ lên nằm trên cái ổ nhỏ trên ngọn cây. Chàng nằm ở đấy để nghĩ ngợi, để tưởng tượng. Chàng ở lại đấy để chờ đợi cô giáo Trương nhìn chàng mỉm cười. Chỉ có cô giáo Trương là vẫn như thường. Nàng đi dạy đúng giờ, trở về đúng giờ. Nàng vẫn giữ thái độ thân mật, tự nhiên. Nàng vẫn nhìn chàng mỉm cười.

Mặc dù nàng không sang nhà chàng để nói chuyện với chàng, nhưng như vậy chàng đã hài lòng lắm rồi. Chỉ cần nàng mỉm cười là đủ. Một hôm sau giờ tan học, Khương vẫn như mọi ngày bước ra cửa trường một mình. Nhà không xa nên chàng chẳng cần phải chen lấn để lên xe buýt. Bỗng chàng trông thấy bóng của Điền phía trước. Điền đang đi sánh vai với Mỹ. Lại là cặp Mỹ...

Khương lắc đầu. Chàng cảm thấy mình càng ngày càng chán ghét Mỹ hơn. Điền và Mỹ đang nói nói cười cười.

Chừng như họ đang thảo luận, những chương trình vui chơi gì đó.

Nhà Điền cũng không xa, nhưng nàng đã theo Mỹ bước lên xe buýt. Có phải họ định đi xem xi nê chẳng?

Lòng Khương bỗng cảm thấy một sự bức dọc khó hiểu.

Điền tuy là một cô gái nghịch ngợm. Điền tuy thích bám sát chàng để khuấy rầy, nhưng... dầu sao nàng vẫn là một cô gái đáng yêu. Nàng không nên giao thiệp với hạng con trai như Mỹ. Chính mắt chàng trông thấy Mỹ hẹn hò với những cô gái khác. Hạng con trai háo gái ấy làm sao xứng đáng với Điền? Chàng cảm thấy bất bình giùm cho Điền.

Nhìn theo chiếc xe buýt mang Điền đi, chàng ngẩn ngơ như mất của quý. Trở về tới nhà chàng thấy ngôi nhà vẫn vắng tanh, ngay đến khi chị Thái cũng chẳng biết trốn đi đâu mất. Không khí tựa hồ như đông đặc lại. Chàng ném chiếc cặp rồi hối hả đi thẳng ra sau vườn. Chàng có thể chẳng cần biết những người chung quanh. Chàng chỉ cần trông thấy cô giáo Trương mỉm cười là đủ rồi. Bây giờ có lẽ cô ấy cũng sắp về tới.

Chàng trèo lên cây nằm xuống cái ổ bé nhỏ của chàng.

Chàng nằm im lặng chờ đợi.

Quả nhiên, chàng đã nghe tiếng xe hơi. Mọi ngày, sau khi khóa xong cửa xe cô Trương thông thả bước vào vườn

hoa và đi ngang cái ổ của chàng. Nàng vẫn mỉm cười như thường lệ. Khương ngồi lên định đón nhận nụ cười của nàng, nhưng... Chuyện gì đã xảy ra? Từ trước tới nay cô Trương vẫn đi về một mình, thế tại sao hôm nay bên cạnh cô lại có thêm một người con trai xinh đẹp, cao lớn? Khương không làm sao đè nén được cơn ghen tức đang dâng lên trong lòng. Chàng tự biết khuôn mặt mình đang tức đến đỏ hồng. Cô Trương vẫn không tiếc một nụ cười với chàng, nhưng... nàng có vẻ hồi hã, có vẻ chiều lệ quá. Lòng Khương cảm thấy giá lạnh, chừng như đông lại thành từng tảng băng, chàng có cảm giác bị dối gạt, bị một vết thương.

Người con trai ấy... là bạn trai của cô Trương chăng? Nàng đã có bạn trai rồi? Thế tại sao từ trước tới nay không nghe nàng nhắc tới, cũng chưa bao giờ trông thấy y tới nhà nàng? Chẳng lẽ... hôm nay y muốn thị Oai với chàng? Khương cảm thấy tức giận. Chàng như muốn nhảy xuống chạy vào nhà cô giáo Trương đuổi người con trai ấy ra khỏi nhà. Cô giáo Trương là bạn của chàng, vậy cô phải thuộc về chàng. Trong lòng chàng như đang gào thét, nhưng ngoài mặt chàng lại càng trầm lặng hơn.

Mười phút sau cô Trương và người con trai ấy tay khoác tay từ trong nhà đi trở ra. Nàng thay y phục rất đẹp, môi tô

son. Khương nhớ hôm nàng đi dự sinh nhật của chàng, nàng ăn mặc rất tầm thường. Xem ra nàng chỉ quý trọng người con trai này. Nếu không nàng đâu có chưng diện. Cô Trương cười thật ngọt, như đang cảm thấy thật là hạnh phúc. Khi đi ngang Khương nàng đứng lại, kéo người con trai ấy đến chân tường cất tiếng vui vẻ:

- Cậu Khương, tôi giới thiệu với cậu nhé! Đây là anh Vỹ, vị hôn phu của tôi. Anh vừa từ Gia Nã Đại (Canada) về!

Khương chỉ cảm thấy như tiếng kêu o o trong lỗ tai, chớ không còn nghe được gì nữa. Vị hôn phu? Trời! Sao lại có chuyện như vậy? Cô Trương đã có vị hôn phu rồi? Chàng không nhớ là mình đã nói gì, đã làm gì. Chàng chỉ trông thấy khuôn mặt thật tươi, tràn ngập niềm hạnh phúc của cô giáo Trương. Và sau đó, chàng dùng tia mắt tiễn họ rời khỏi khu vườn.

Người con gái khi yêu một người con trai, ta có thể nhận thấy được qua sắc diện của họ.

Với nét tươi vui, với nụ cười, họ khác hẳn bình thường. Cô giáo Trương đã yêu Vỹ, đó là việc mà Khương tin chắc chắn. Yêu... thế còn Khương thì sao? Khương từng nói với nàng là chàng thích nàng. Thật ra Khương muốn nói yêu nàng, nhưng vì chàng e thẹn, không dám nói thẳng ra. Bây giờ...

Cô Trương dựa sát vào vị hôn phu. Hình ảnh đó làm chàng hoàn toàn thất vọng. Không! Làm chàng hoàn toàn thất tình! Thất tình... Đây là một chuyện yêu hoàn toàn trong tưởng tượng. Chỉ có chàng là yêu cô giáo Trương. Đây là một thứ tình yêu đơn phương!

Thượng Đế tại sao lại bạc đãi chàng như vậy? Chả lẽ đời chàng số mạng đã an bày là không bao giờ hưởng được sự ấm áp? Không bao giờ được yêu? Chàng ngồi trơ trơ trên chiếc ổ nhỏ ở ngọn cây, mãi cho đến màu trời hoàn toàn tối hẳn. Chị Thái ra mời chàng vào dùng cơm tối, chàng mới chậm rãi leo xuống. Ý nghĩ bị dối gạt trong đầu óc chàng mỗi lúc như thêm lớn mạnh hơn. Chàng cảm thấy phẫn nộ.

Chàng phải làm một cái gì. Chàng cần phải để cho họ biết chàng... Trần Trọng Khương này chẳng phải dễ coi thường. Nơi bàn ăn, cha mẹ chàng vẫn bình thản, an lành. Mẹ chàng không còn cử chỉ lo lắng gấp thức ăn cho chàng nữa. Không còn khuyên nhủ chàng ăn nhiều hơn và cũng không chú ý nhiều tới chàng.

Qua chuyện cô Trương chàng bị kích thích mạnh, lại thêm thấy cha mẹ không còn chăm sóc tới mình, nên chàng không thể nào chịu đựng được nữa. Chàng cung tay quệt mạnh tất cả chén đĩa xuống đất. Cha mẹ chàng hết sức

ngạc nhiên, nhìn chàng trân trối. Mẹ chàng nói qua giọng kinh dị:

- Khương, con làm gì vậy?

Chàng kêu to:

- Con... muốn giết người!

Cha Khương buột miệng kêu lên:

- Khương...

Khương cười to như điên:

- Phải, muốn giết người! Giết những người đã dồn con vào vùng băng giá. Giết những người đã xem thường, đã lạnh lùng với con. Giết những người giả dối làm bộ chăm lo cho kẻ khác. Giết những người... sinh con ra mà vô trách nhiệm!

Mẹ chàng kêu lên:

- Khương, con điên rồi hả?

- Con không điên. Con bình tĩnh hơn bao giờ hết. Con hiểu rõ hơn ai hết...

Sau một chuỗi cười dài, nước mắt chàng trào ra:

- Ba và má sinh con ra nhưng lại không thương con.

Không chăm sóc con. Đã gửi con vào nhà gửi trẻ sống bốn năm trong lạnh lùng. Cuộc sống ấy làm con sợ hãi. Làm con mang một vết thương đau. Ba và mẹ.... là những bậc làm cha mẹ thiếu trách nhiệm nhất trong đời này!

Đôi mắt của mẹ chàng đỏ hoe:

- Khương, tại sao con lại nói như vậy? Mọi việc nào phải thế đâu...

- Tại sao không phải?

Chàng khóc thành tiếng:

- Mẹ đã sợ cực nhọc, sợ mau già, nên không bằng lòng nuôi con. Mẹ đã làm cho con từ khi có sự hiểu biết đã tiếp xúc với những gì giá lạnh. Mẹ đã để con sống bốn năm dài trong chiếc giường gỗ cũ kỹ đáng sợ. Mẹ đã làm cho con sống... cảm thấy mình như một đứa bé bị bỏ rơi, không cha không mẹ. Mẹ đã làm cho con... vĩnh viễn không có cảm giác là mình có gia đình, có tình thương... mẹ....

Cha Khương đứng lên:

- Khương!

Qua sắc mặt xúc động dữ dội của cha Khương, rõ ràng ông đang hết sức xấu hổ:

- Con không được nói bậy!

Khương vẫn khóc:

- Con không nói bậy. Những lời nói của con hoàn toàn đúng. Con là người, là một đứa bé có cha mẹ, tại sao con không thể như bao nhiêu đứa bé khác, như Điền, được sống bên cạnh mẹ hiền. Dù cho nghèo dù cho khổ, nhưng nếu có được sự chăm sóc chu đáo, có được tình thương

thì cũng chẳng sao. Tại sao con không được những cái đó? Tại sao?

Cha chàng với dáng điệu trân trọng bước tới trước mặt chàng:

- Không, con đã hiểu lắm rồi. Cha có thể giải thích cho con hiểu.

Chàng vẫn khóc. Chàng quá xúc động:

- Không cần giải thích nữa. Đã muộn quá rồi. Những gì cha mẹ đối với con trước đây mười tám năm, ngày nay không thể có gì bù đắp được.

Mẹ Khương rơi lệ:

- Khương, con...

Khương nói:

- Một đứa bé đã bị sự đau buồn giày vò, đã bị sự kinh khiếp gây nên những bóng tối trong tâm hồn, thì dù ánh sáng mặt trời cũng không thể làm cho tâm hồn nó bừng sáng trở lại. Mọi người đều bảo trong đời này không có cha mẹ nào mà không thương yêu con, nhưng phải trừ ba và mẹ ra!

Cha chàng chụp mạnh vai chàng:

- Khương, con phải nghe lời nói của ba!

Lần thứ nhất chàng thấy cha chàng lại mạnh mẽ đến như vậy. Chàng kêu lên:

- Con không nghe! Con không bao giờ nghe! Con rất phiền ba mẹ. Ngay từ lúc nhỏ con đã bị ba mẹ tước bỏ tất cả sự vui vẻ, niềm ngây thơ của con. Ba má không làm sao cứu vãn được sự sai lầm của mình.

Mẹ Khương lại gọi to:

- Khương, con...

Khương dùng sức giấy để thoát ra khỏi bàn tay của cha, vừa thụt lùi vừa chỉ vào cha mẹ chàng:

- Con phải xa rời cha mẹ. Con không muốn bao giờ gặp lại ba mẹ!

Chàng đã lui ra khỏi cửa. Cha chàng bước nhanh theo:

- Khương, con...

Khương không để cha chàng bước lại gần, quay lưng bỏ chạy. Chàng nghe tiếng gọi lớn của mẹ chàng từ sau lưng vọng tới. Nhưng chàng không để ý. Lòng chàng đang rối loạn, đang xúc động mạnh, đang giận dữ. Những cái gì đè nén trước mười tám năm qua, nay bỗng bùng nổ lên, thật không có gì ngăn cản nổi.

Chàng chạy ra sau nhà, đứng bên vệ đường. Bỗng chàng cảm thấy đầu óc tỉnh táo lạ thường. Chàng bèn đứng lại.

Chàng đã bảo là bỏ nhà đi, vậy chàng nhất định phải đi.

Một ngôi nhà như vậy thật không có chỗ nào đáng cho chàng lưu luyến. Ngay đến cái ổ nhỏ của chàng trên ngọn

cây, giờ cũng không còn ý nghĩa nữa.

Cô Trương đã có vị hôn phu rồi! Nay chàng đã mười tám tuổi, vậy chàng có thể làm bất cứ việc gì để tự nuôi sống lấy mình. Chàng không cần nhờ vả vào ai nữa. Chàng cũng không có ai để nhờ vả. Chàng đi mãi, đi mãi. Chừng như chàng đã rời khỏi nhà rất xa.

Chàng không bao giờ quay đầu nhìn lại, vĩnh viễn không nhìn lại. Chàng là một đứa con trai rất cứng cỏi. Nhưng trong lòng chàng dường như còn có một điều lo âu...

Điền không nên đi lại với một con người như Mỹ. Chàng tuy sẽ không gặp Điền nữa, nhưng chàng có thể gửi cho Điền một bức thư. Những năm qua chàng cư xử với Điền quá lạnh nhạt. Điều đó chàng cũng tự hiểu. Chàng thấy Điền là một cô gái ngây thơ, trong trắng. Bây giờ chàng rời đi, chàng bỗng cảm thấy lo nghĩ tới nàng.

Chàng đứng trước ngã tư đường, trong lòng ít nhiều hoang mang. Chàng nên đi thẳng hay là nên đi quẹo?

Chàng đang mặc đồng phục của trường. Trong túi chàng chỉ còn hai đồng bạc.

Những ngày sắp tới chàng phải trông cậy vào lòng tin vào sự can đảm của mình. Chàng cần môi tự nhủ là không nên quay đầu nhìn lại. Không nên...

Một chiếc xe con cóc màu bơ từ sau lưng chàng chạy tới

và dừng lại bên chàng. Chàng ngạc nhiên. Chàng có hoa mắt không?

- Lên đây, cậu Khương!

Giọng nói thật oai nghiêm, làm cho người nghe không dám cãi lại. Chàng ngửa mặt nhìn, trông thấy đôi mắt ngay thẳng và chăm lo đang nhìn chàng. Chàng không khỏi giật mình và không thể cắn chặt đôi môi nữa.

- Lên đây!

Cô Trương lại hỏi. Chàng không dám cưỡng lại, ngoan ngoãn bước lên xe. Không phải chàng thiếu lòng tin và thiếu lòng can đảm, mà vì... trong đôi mắt ấy có yêu. Tình yêu giữa những người bạn!

oOo

Cô Trương cất giọng bình tĩnh nhưng rất nghiêm nghị:

- Tại sao cậu vẫn thích làm chuyện điên rồ? Cậu đã làm cho cha mẹ cậu đau khổ, cậu biết không?

Chàng đáp:

- Chính họ đã làm cho tôi đau khổ trước!

Chàng không thấy Vỹ... vị hôn phu của cô Trương đâu.

Chàng cảm thấy rất dễ chịu. Cô Trương nghiêm nghị:

- Cậu hãy tin lời tôi. Cha mẹ cậu không phải cố ý làm cho cậu đau buồn đâu. Vì cha mẹ cậu không hiểu rõ tình trạng của nhà gởi trẻ. Hơn nữa... lúc bấy giờ họ không thể

không gởi cậu vào đó.

Khương chau mày. Nàng nói gì vậy? Lúc bấy giờ cha mẹ chàng không thể không làm như thế? Cô Trương thông thả nói:

- Cậu nên biết mẹ cậu không phải sợ cực nhọc, không phải sợ chóng già. Sau khi sanh cậu, bà ấy rất kém sức khỏe, vì cậu là đứa bé sanh khó, làm bà bị mất máu nhiều. Bà trở thành một người bệnh!

Khương trầm lặng. Cô Trương đang nói gì? Đây là một mẩu chuyện mà chàng chưa từng nghe bao giờ. Cô Trương lại nói tiếp:

- Lúc ấy cha mẹ cậu đều phải làm việc. Gia đình cậu không phải giàu có như ngày nay, vậy cậu thử nghĩ một người đàn bà bệnh hoạn, ban ngày phải làm việc, vậy làm sao đủ sức để nuôi một đứa con còn quá nhỏ.

Khương chớp chớp đôi mắt. Sự thật như thế nào?

- Việc đưa cậu vào nhà gởi trẻ là một việc bất đắc dĩ. Cha mẹ cậu đóng tiền hàng tháng rất khó khăn. Vậy là một đứa con, cậu cần phải hiểu và thông cảm nỗi khổ đau của cha mẹ mới phải!

Khương hỏi nàng:

- Tại sao cô lại biết việc đó?

Nàng đáp:

- Chính mẹ cậu nói cho tôi nghe. Bà đúng là một bà mẹ hiền. Bà vừa kể vừa chảy nước mắt. Bà cũng nhận rằng mãi cho tới bây giờ trong lòng bà có cảm giác mình có lỗi với con. Mười mấy năm gần đây hoàn cảnh gia đình đã khá giả, bà luôn tìm cách bù đắp lại cho cậu, nhưng cậu đã không để cho mẹ mình có dịp nào làm chuyện đó.

Chàng lại hỏi:

- Tại sao mẹ tôi không nói cho tôi biết?

Chàng đã tin lời nói của nàng. Con người nàng có thể làm cho người chung quanh tin tưởng.

Nàng mỉm cười:

- Nếu mẹ cậu nói, cậu có chịu tin không? Hơn nữa, có bao giờ cậu bằng lòng nói chuyện lâu với mẹ cậu không?

Khương nghĩ ngợi giây lát, nổi thắc mắc bấy lâu nay trong lòng chàng như được cởi mở. Đúng là chàng không để cho mẹ mình có dịp nào giải bày sự thật. Suốt mười mấy năm qua không bao giờ hai mẹ con nói được gì với nhau nhiều.

Vậy là mình... cũng có chỗ sai! Chàng bắt đầu hối hận.

Chàng bắt đầu xấu hổ. Chàng chuyển sang đầu đề khác:

- Cậ.. tại sao tìm được tôi?

Sau khi sự phẫn nộ, sự xúc động đã biến mất, bây giờ chàng cảm thấy thẹn thùng.

- Sau khi tôi đưa Vỹ về nhà định sửa bài học sinh thì tôi trông thấy cậu chạy ra khỏi cổng. Tôi nghe được tiếng khóc của mẹ cậu.

Chàng lộ vẻ lo lắng:

- Ba mẹ tôi... hiện giờ thế nào?

Tình mẹ con là tình thiêng liêng, làm sao tiêu diệt được.

Nàng lắc đầu:

- Tôi không biết. Tôi chỉ lo đuổi theo cậu. Tôi sợ cậu lại làm những chuyện điên rồ.

Chàng cúi đầu:

- Tôi vốn có ý định sẽ không trở về nhà nữa. Tôi sẽ vào xưởng thợ xin việc làm để tự nuôi lấy thân.

Nàng vỗ vai chàng:

- Lại một ý nghĩ điên rồ. Tự mình bỏ rơi hạnh phúc, bỏ rơi con đường tương lai tươi sáng và gây sự đau khổ cho cha mẹ. Thật cậu là người không thể tha thứ được.

- Cô Trương, tôi...

Nàng mỉm cười và lắc đầu:

- Chớ nói những lời cảm ơn!

Bao giờ nàng cũng bình tĩnh:

- Tôi chỉ có một lời yêu cầu nhỏ nhen này.

Mặt chàng bừng đỏ:

- Có sự yêu cầu gì?

Tất cả những gì đã qua, những gì giữa chàng với nàng, quả là không thể tưởng tượng được. Nàng mỉm cười:

- Từ nay về sau đừng gọi tôi là cô Trương nữa. Tên tôi là Khiết, vậy cậu có thể gọi thẳng tên tôi. Nhưng... tốt nhất cậu nên gọi tôi là chị Khiết!

Chàng do dự một lúc. Nhưng chàng đã cất giọng ngượng ngịu:

- Chi.... Khiết!

Chẳng khác nào bầu trời đầy mây đen bỗng tan đi trong chớp lát. Chàng cảm thấy lòng mình thanh thản vô cùng, nhẹ nhàng vô cùng. Từ bao năm qua chàng chưa bao giờ thấy vui vẻ như vậy.

- Chị Khiết!

Chàng lại lên tiếng gọi nàng. Lần này giọng chàng rất tự nhiên. Nàng không nói gì, cho xe thẳng lại ngay trước cổng nhà chàng. Nàng vỗ vai chàng, mỉm một nụ cười khích lệ:

- Hãy đi vào! Cha mẹ cậu đang chờ cậu. Chắc cậu đã biết mình phải làm gì rồi!

- Tôi rất cảm kích chị.

Nàng cười:

- Cậu khách sáo làm gì? Chẳng phải cậu đã gọi tôi là chị Khiết đấy hay sao? Còn có việc này nữa, ấy là cậu cần thu

xếp cái ổ nhỏ trên ngọn cây.

Chàng không hiểu:

- Thu xếp?

- Cái ổ nhỏ ấy tiêu biểu cho một giai đoạn không vui trong ký ức. Cậu bảo nó là chiếc nôi cũ kỹ trong nhà giữ trẻ.

Nhưng ký ức ấy không còn có ý nghĩa nữa. Cậu đã có cha mẹ luôn yêu mến cậu, vậy thì... cậu biết phải thu xếp thế nào rồi.

Chàng nghĩ ngợi và khẽ gật đầu. Chàng thông thả bước xuống xe. Chàng ngoảnh mặt lại:

- Sau này nếu có dịp, chị hãy bảo anh Vỹ dạy tôi cách tập thân thể như thế nào để được rắn chắc như anh ấy!

Nàng không khỏi chưng hửng. Khương cũng biết nói đùa, biết nói những lời vui tươi? Như vậy là sự giúp đỡ nhỏ nhen của nàng xem như đã thành công. Nàng nhìn chàng vẫy tay và tiếp tục nhìn chàng bước vào cổng. Ánh đèn trong nhà vẫn sáng trưng. Trước sau không quá hai tiếng đồng hồ, nhưng không khí trong nhà đã hoàn toàn khác hẳn. Má chàng đang ngồi trơ trơ trên sa lông. Cha chàng cũng ngồi trầm lặng cạnh đấy.

Khương bước đi rất khẽ, không ai hay biết chàng vào nhà.

Mẹ chàng đang khóc:

- Không hiểu... nó có chịu trở về không?

Cha chàng đáp:

- Nên an lòng, nó là một thằng bé thông minh. Qua cơn giận dữ nó sẽ tự biết sai lầm. Chúng ta không có gì phải hổ thẹn với lương tâm. Chúng ta đã lo lắng cho nó thực sự, đã thương yêu nó. Chắc chắn nó sẽ hiểu.

- Nhưng... những năm gần đây nó vẫn thế. Em thật khổ sở. Phải chi muốn là được, em sẽ kéo lùi thời gian cho sự việc khởi điểm lại từ đầu. Dù có khổ sở tới đâu, em cũng không bao giờ đưa nó vào nhà gởi trẻ.

Cha chàng thở dài:

- Không ai có thể trách em, vậy em chớ tự trách mình.

Khương không còn cách nào đề nén được nữa. Nước mắt của chàng đã trào ra. Chàng bước vào nhà:

- Ba! Má! Con... đã về đây!

Mẹ chàng chồm dậy:

- Khương, con!...

Bà ôm chầm lấy Khương và òa lên khóc to. Khương dang hai tay từ từ ôm lấy vai mẹ.... Chàng nói qua màn lệ:

- Tất cả đều do con sai lầm. Xin mẹ tha lỗi cho con.

Mẹ chàng vui vẻ mỉm cười trong khi nước mắt vẫn còn ràn rụa:

- O! Khương, câu nói của con nghe phải lắm. Khương...

Khương nói tiếp:

- Con đã hiểu lầm. Con thật là ngu ngốc. Suýt nữa con đã tự hại lấy đời con.

Sau khi nỗi thắc mắc trong lòng được cởi mở, con người chàng hoàn toàn thay đổi hẳn.

Mẹ chàng nói:

- Con hiểu là tốt rồi. Nay con, chỉ cần con hiểu là tốt rồi!
Cha chàng ngồi bên cạnh gặt gù. Ông là người rất ít nói.
Ông lên tiếng:

- Con hãy đi nghỉ một chút đi. Kể từ ngày mai chúng ta sẽ sống lại cuộc sống mới!

Điền bỗng từ ngoài chạy vào. Nàng nói lớn:

- Cuộc sống mới gì thế? Có cho con dự không?

Mẹ Khương buông Khương ra. Bà đưa tay gạt lệ. Điền ngây thơ hỏi:

- Ủa? Mọi người đang làm gì vậy? Tại sao ai cũng khóc?
Bộ tập đóng kịch hả?

Cha chàng đã thấy vui. Ông mỉm cười:

- Điền, con đã mười bảy tuổi rồi, nhưng không giống người lớn tí nào cả. Chớ nói càn nói bậy.

- Con... nói càn nói bậy?

Điền đưa tay chỉ lỗ mũi của mình, vẻ mặt ngờ ngác trông rất ngây thơ và đáng mến. Cha chàng dìu mẹ chàng bước đi:

- Con cứ hỏi con thì rõ!

Điền sững sờ một lúc lâu. Nàng không hiểu lời nói của mình là lời nói thật hay đã nói càn nói bậy? Nàng nhú mũi:

- Chính dường mới là người nói sai! Anh Khương, anh đang làm cái gì vậy? Tại sao anh cũng chảy nước mắt?

Khương cúi mặt:

- Anh... bị đau mắt.

Đối với nàng, chàng không còn có ý lánh xa nữa. Nàng lắc đầu:

- Anh gạt ai? Anh Khương, em đến tìm anh để anh đưa em đi chơi banh bowling được không?

Chàng đáp:

- Chẳng phải em và... Mỹ thích nhau lắm sao? Hãy kêu nó đưa em đi!

Chẳng hiểu do đâu lòng chàng bỗng cảm thấy có sự ghen tức. Điền vẫn nghiêm trang:

- Nếu anh bằng lòng đưa em đi thì em cần gì tới anh ấy. Vì em quá buồn, không có cách nào khác hơn, nên mới tìm anh ấy cùng đi đó chứ!

- Nếu vậy... từ đây về sau anh sẽ đưa em đi.

Điền kêu lên:

- Tại sao không đi bây giờ?

Nàng thấy Khương đã đổi tánh, bèn nhanh nhẹn sửa lại

câu nói:

- Anh, chừng nào mới đi?

Khương hứa như vậy phải kể là một chuyện hi hữu lắm rồi. Khương đáp:

- Ngày mai, được không? Hôm nay em hãy giúp anh một tí việc.

Điền trở mắt nhìn Khương, không hiểu hai lỗ tai mình có nghe lầm chẳng? Khương thay đổi nhiều quá. Khương chẳng những bằng lòng đưa nàng đi chơi, mà còn chủ động mời nàng ở lại giúp tí việc cho chàng nữa. Nàng gật đầu lia lịa:

- Được! Được! Đêm nay em ở lại với anh, vậy anh cần em giúp cho những gì?

Chàng ngồi xuống:

- Chờ một chút thì em sẽ biết. Nay em Điền, anh có việc muốn nói với em.

Nàng kêu lên:

- Hôm nay sao anh luôn miệng “anh anh em em” ngọt ngào thế?

Chàng mỉm cười:

- Từ nay về sau anh sẽ gọi em là em Điền. Và những thái độ trước đây của anh đối với em... anh nhận là anh sai.

Nàng kinh ngạc:

- Anh Khương!...

Điên có cảm giác nếu chẳng phải mình lãng trí thì chắc là Khương đang điên. Vì một con người mang biệt hiệu "Khoa học quái nhân", lạnh lùng và cô độc như Khương, tại sao bỗng nhiên lại quá tốt như vậy?

Chàng lên tiếng:

- Không phải anh điên đâu, mà chính vì anh... đã hiểu được một số sự thật!

Nàng không hỏi đây là những sự thật gì. Nàng mừng rỡ:

- Nếu vậy thì tốt quá!

Nàng là một cô gái lười tìm hiểu bất cứ chuyện gì. Khương nói:

- Về sau đi đâu anh cũng sẽ cùng đi với em. Anh muốn làm một người anh họ tốt.

Nàng thề lười:

- Thật ra từ trước tới nay anh nào phải là người xấu. Chỉ có điều là anh dữ quá. Nhưng dù anh dữ tới đâu em cũng không sợ, vì da em dày lắm!

Nói đoạn nàng cười giòn. Tiếng cười của nàng nghe thật ngây thơ.

- Thế còn... anh Mỹ...?

Nàng đáp nhanh không cần nghĩ ngợi:

- Em chẳng cần biết tới anh ấy. Một khi có anh bên cạnh

thì em không bao giờ nghĩ tới anh ấy. Anh Khương, em chỉ mến anh thôi.

Khương đã nghe tiếng mến do chính miệng nàng nói. Điền đã nói một cách tự nhiên và khi nói đến tiếng đó mặt nàng thoáng hiện một sự vui vẻ khác thường.

- Đi, bây giờ em hãy giúp anh chuyện này.

Nàng nhảy tung tăng theo chàng:

- Được!

Hai người cùng đi ra sau vườn, đến gốc cây to. Nàng ngoảnh đầu hỏi:

- Mời em lên cái ổ nhỏ của anh chơi hả?

Chàng đáp bình tĩnh:

- Không, anh tháo bỏ nó!

Nàng kêu lên:

- Tháo bỏ?

Khương đáp:

- Phải, tháo bỏ! Nó chỉ là một cái ga nhỏ để cho tâm hồn u buồn của anh tạm dừng lại. Đây là những gì không vui trong ký ức. Quên được nó đi, sẽ giúp cho anh tự mình đi tìm kiếm những gì vui vẻ hơn. Mãi giam mình trong cái buồn là ngốc lắm.

Nàng lắc đầu:

- Em không hiểu!

- Không hiểu càng tốt. Hãy giúp anh tháo bỏ nó đi.

Chàng leo lên cây bắt đầu tháo những tấm ván. Chàng trao từng tấm xuống cho Điền và Điền ném nó xuống đất. Hai người cùng hợp tác rất chặt chẽ. Sau khi gỡ đến tấm ván cuối cùng, Khương cúi mình xuống nói với Điền:

- Kể từ giờ phút này, anh cũng sẽ là người đầy đủ hạnh phúc như em.

Nàng ngơ ngác hỏi:

- Thế trước đây anh không có hạnh phúc hay sao?

- Trước đây...

Chàng dừng câu nói lại để tìm những lời nói khác hơn:

- Anh không còn nhớ nữa. Anh chỉ muốn tìm hạnh phúc ở mai sau.

Ánh trăng chiếu sáng lên khuôn mặt ngây thơ khả ái của Điền, làm chàng nhìn mà phải ngẩn ngơ. Chàng đang tìm thấy được một việc mới:

- Em Điền, té ra em... thật là đẹp!

Nàng không nghe rõ:

- Anh nói gì?

Chàng đáp:

- Để anh xuống rồi nói lại cho em nghe.

Chàng bất ngờ ngửa mặt nhìn lên, trông thấy nơi cửa sổ nhà lán giềng, cô giáo Trương... mà không, chị Khiết

đang đứng ở đây. Nàng mỉm một nụ cười chúc lành rồi bước đi nơi khác.

Chàng nhún vai. Những chuyện điên rồ vừa qua cũng sẽ chìm vào lãng quên cùng với cái ổ nhỏ trên cây của chàng. Điên đang đứng dưới gốc cây chờ chàng xuống. Chàng bỗng cảm thấy một thứ hạnh phúc thật sự đến với mình. Đây là cái hạnh phúc của người khi được yêu!

Hết